

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени: Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша, Драгићевић Драгутин приведени из просторија Окружног затвора у Београду.

Да су приступили:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- Пуномоћник оштећених адв. Драгољуб Тодоровић, те
- Браниоци оптужених и то адв. Шалић Миломир за оптужене Грујића и Драгићевића и адв. Сташевић Слободана браниоца опт. Филиповић Сенише, те адв. Ђокић Драган, бранилац опт. Кораћа који се јавља и уместо адв. Перковић Мирослава и адв. Ђорђевић Мирослава, бранилаца оптужених Поповића и Славковића.

Приступили су и пуномоћници оштећених адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

Суд на сагласан предлог странака, доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ДА СЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС НАСТАВИ

ДА СЕ У НАСТАВКУ ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА САСЛУША

Сведок СЛАВКО САВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ви се зовете Савић Славко?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени и где?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: 17.03.1959. године у Шепићима, Општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Имам пребивалиште у Зворнику, а привремено боравим у Бања Луци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој адреси позив може да Вам буде уручен?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Може да се уручи Зворник, Мејдан 5/1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мејдан?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мејдан тако се зове, Мејдан 5/1, а може Бања Лука, улица Цара Душана 60/8.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бања Лука? Добро. Шта сте Ви по професији?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Дипломирани правник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У Бања Луци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У Окружном тужилаштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окружни тужилац?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима: Грујић Бранко, Поповић Бранко, Кораћ Иван, Славковић Драган, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам у сродству, нисам у завади, једино ми је познато име Грујић Бранка. Ове остале не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок, као што Вам је познато, дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело и знате да уколико бисте се одговором на поједина питања изложили кривичном гоњењу, знатној материјалној штети или некој срамоти. Нисте дужни да одговарате на та одређена питања, а ја ћу Вас замолити сад да прочитате текст заклетве и да положите на тај начин заклетву.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву пред судом наводи:

Пред овим судом у току је поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва чије извршење се ставља на терет поменутих

оптуженима. Ја ћу Вас укратко упознати да се ради о догађајима који се у оптужници наводе као присилно пресељење цивила из Села Козлук и Скочић у јуну 1992. године, затим о злочинима у Дому културе Челопек у јуну 1992. и о злочинима на пољопривредном добру «Економија» и месту «Циглана» у периоду мај-јули 1992. године, па бих Вас замолила да нам Ви сада кажете да ли сте у том периоду, значи април, мај, јули 1992. године били у Зворнику и ако јесте да ли сте били на некој функцији и да ли Вам је нешто познато о овим догађајима?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Хоћу ли ја да говорим хронолошки или ћете Ви да ме водите питањима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мораћу ја мало да Вас каналишем пошто данас имамо три сведока, а то су јако догађаји. Реците нам прво где сте били, шта сте радили? Да ли сте тада били у Зворнику сво то време?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да. Мене је рат затекао на мјесту председника Основног суда за прекршаје, Општинског суда у прекршаје у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да. Конкретно ја сам почетком априла, дакле већ био пребацио супругу и двоје деце у Мали Зворник, а отишао сам за викенд у моје мјесто рођења Шепићи са намером да пребацим и двије сестре, мајку ако буде каквих догађаја ванредним а већ се наслутило да ће бити проблема. Међутим, у петак почетком априла, мислим да је био почетак априла не знам тачно датум, нисам много памтио те датуме, дошло је до инцидента у Сапни где је пуцано на заставника Југословенске народне армије и војнике и тог часа као по команди никле су барикаде, значи свако село је практично подигло барикаду било да је српско, било да је муслиманско. Услед таквог стања ствари нисам могао пробити се до Зворника од почетка априла па негде до средине априла, а ја сам остао дакле у мом селу ту, оно је удаљено негде од Зворника 15-ак километара. Није било безбедно јер су постојале барикаде на изласку сваког села, мјешовите дакле српске барикаде, барикаде муслиманске итд. Да не би ризиковао, ја сам остао ту и тек негде средином априла ја сам дакле успео доћи у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Средином априла?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Средином априла тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се дешава са судом, Ви сте председник суда?

Кад он фактички престаје да ради?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па фактички суд је престао да ради то се већ одмах све растурило, није било рада никаквог. Ја сам се 15. априла, негде средином априла отприлике јавио управо зато као председник суда, јавио сам се господину Грујићу. Он је рекао «остани ту, јави се, видећемо шта ћемо» и онда сам у наредних дана, дакле 15-ак, 20 дана долазио свако јутро на посао. Суд није функционисао. Господин Грујић ми је дао задатак, пошто су почеле да стижу избеглице из Тузле, Бановића, из Живинице итд. полако да пристижу, да се бавим питањима њиховог смештаја, набавке ћебади, спужви. Они су углавном били смештени у спортски центар, тако да ми је тих 15-ак, 20 дана прошло у тим пословима. То се одвијало негде до отприлике 5. маја.

Петог маја памтим датум, пошто је то уочи породичне славе. Ја сам био у Зворнику а у мом месту дошло је до контакта, до окршаја између снага припадника српског народа и муслиманског којом приликом су рањена тада два моја брата, један тешко, један лакше, два рођака су заробљена и у наредних 15, 20 дана ја сам био у шоку, бавио сам се тиме на линији Зворник-Мали Зворник-Лозница. Брат је био у болници.

Констатује се да је приступио бранилац адв. Перковић Мирослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте значи тамо били у селу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Тад је већ било проходно и онда сам ја долазио, знате село, болница, Лозница, Зворник да видим јер је било питање да ли ће брат бити покретан или неће, али хвала богу завршило се добро све. Онда сам се тако негде, значи пред крај маја месеца поново почео да јављам на посао да долазим у Општину и ја сам тада дакле био члан те Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте постали члан?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ја мислим да сам постао члан када је дошло до тих, када се осетило да ће доћи до таквих поремећаја. Скупштина је именовала владу и ја мислим да сам негде у десетом, нисам добио никакав акт о томе, али мислим да сам постао негде крајем 1991. године. Ја сам се јављао дакле на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, а које владе, крајем 1991?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па да, била је формирана резервна влада у случају да дође до цепања, до настанка ратних догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извршни одбор?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, извршни одбор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О том извршном одбору причате?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете нешто да нам кажете о формирању тог извршног одбора крајем децембра 1991?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па не могу ништа специјално, само сам обавештен да сам члан извршног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте обавештени?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па од господина Грујића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Вас је то обавестио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Обавестио ме је не знам на телефону, ја сам тада био у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада били председник Основног, Општинског суда за прекршаје?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вас обавештава да постајете члан извршног одбора?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је тада тај извршни одбор једнонационални био, тај резервни?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Да ли је требало неко Ваше мишљење, нека сагласност, да ли је неко обавио разговор с Вама пре тога?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Знате шта, већ је висио рат, осећао се на сваком кораку, нико није тражио сагласност, није ту било неке процедуре и форме, било је питање тренутка шта ће се дешавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је тада Грујић радио, на којој је он био функцији тада у децембру?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па да Вам кажем, господина Грујића знам од прије рата. То је био један угледан привредник, био је инспектор у Општини и тако га знам површно и он је случајно постао председник странке. Познато ми је да је уочи оснивачке скупштине требало да буде изабран и било је припремљено да буде постављен господин Мијатовић Јово за председника странке. Међутим, он је у одсутном тренутку, дакле, ноћ уочи оснивачке скупштине обавестио да неће бити, да не може из неких разлога и онда се поставило питање ко ће бити па се малтене јурило за председиком странке и онда неко каже ја не могу изгубићу посао, неко каже не смије из других разлога, тамо-овамо и на крају он је као приватник, који не би могао имати последица, прихватио да буде председник странке и тако се он затекао на том месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постао је председник странке, је ли?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па постао је председник странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га је неко приморао?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не верујем да га је приморао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта се дешава, кажете сад у децембру он Вас назива у ком својству – као председник странке или још неку функцију?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па да као председник странке обавештава ме да у случају рата да дође ти ћеш бити члан извршног одбора ако дође до сукоба, до рата, ако дође до одвајања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је још био ту члан да ли се сећате?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па чини ми се да је био Радић Стево, Ивановић Стеван, Перић Радослав, Шакотић Драго. То су ти људи који су били чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај децембар, да ли и даље о томе говоримо?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисмо ми се састајали. Ја сам први пут приступио састанку када је већ половином априла када сам дошао, јавио се и ту су ти људи били на окупу, а касније је дошло до реорганизације. Кад сам ја после ових догађања, у вези браће у вези заробљавања рођака, јавио се, дошло је до реорганизације владе, формиран је Ратни секретаријат и Ратни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо да дођемо хронолошки. Да ли сте Ви били члан Кризног штаба?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесам, али се тај штаб никада није састао, јер сам ја дакле почетком априла остао у Шетићима, вратио се средином априла.

Никада нисам присуствовао ниједној седници нити сам се састао колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то по Вашим сазнањима кажете?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како кажете да се није састајао ако Ви нисте?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Претпостављам чим ако сам ја био члан Кризног штаба нико ме није звао вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас нико није звао?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви постали, кад је постао Кризни штаб?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па колико се сећам, немојте ме сад тачно тражити да се изјасним, не знам датуме, можда негде март месец кад су почела догађања, већ кад су почели да падају. Мислим да је кад је дошло до оног пуцања у Сарајеву, кад је убијен сват на Баш Чаршији да је тад формиран, тако тих дана али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам кажете о оснивању тог Кризног штаба нешто, да ли сте Ви били ту кад је он основан? Да ли је то била нека седница, неки састанак? Где се то оснива и како? Ко сазива, ко предлаже чланове, председника?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ја мислим да је тад то председништво странке формирало Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У Зворнику негде у згради Општине и тако. Кратко је то трајало, није ту било неке процедуре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били на том оснивачком састанку Кризног штаба?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се. Не сећам се, знам да сам обавештен, јер улога Кризног штаба је била не да ратује него, ту су углавном узимани људи који су могли да делују умирујуће, да у случају ако дође до неких сукоба да ступе у контакт са људима и бирани су људи који су били у добрим односима са припадницима другог народа и очекивали се да у случају неких неспоразума контактирамо. Такав је био договор, тако је мени господин Грујић рекао, дакле у случају да буде мораћеш да ступиш у контакт с људима, разговараш, да се избегавају сукоби, да причаш јер ти знаш доста људи пошто су. У том смислу то је била улога, тако је замишљено, међутим ја ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад Вам је он то објаснио која је Ваша улога?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ту негде у марту кад ме је позвао рекао ми ти си члан Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вас је позвао у ком својству?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Као председник странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као председник странке?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био и председник штаба кризног?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па вјероватно чим ме је позвао. Ја мислим да је био председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви добили неку писмену одлуку?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам, нисам никада добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О формирању Кризног штаба, о Вашем именовању?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не, никада одлуку никакву нисам добио, то нисам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли тражили?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па нисам ни тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли читали билтене?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли некада видели своје име тамо у неком органу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сад постајете члан Кризног штаба? То Вас опет Грујић обавештава?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда кренуо је рат и кажете средином априла јављате му се и долазите на посао?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Долазим на посао сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава од средине, мислим интересује ме та Ваша функција од средине априла до 5. маја пред ову вашу славу, да ли остајете само председник суда или сте?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не, суд није практично уопште функционисао више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За прекршаје?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, он није уопште функционисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у тој другој половини априла имате неке састанке Кризног штаба или неког другог органа?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не. Кризни штаб није него састаје се тај Извршни одбор отприлике повремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та влада?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Та влада, јесте и онда био је хаос, у згради полупан, доносе се одлуке да се постакли, доносе се одлуке да се именују пословни органи, на пример у «Телекому», предузећима, да се обезбеди функционисање привреде, здравства, да крене школство и углавном се о тим стварима расправљало, доносиле одлуке и тим сам састанцима присуствовао, понекад водио записнике, а можда некад радио неку одлуку на основу тих записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је позната институција Привремена влада?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па то је то. То је Привремена влада, Извршни одбор. Зато сам ја помињао владу, а Ви сте ме навели Извршни одбор. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Привремена влада?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је она наследила Кризни штаб или шта?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Пазите, никакве одлуке ту нису, бар што ја знам, донете да се наслеђује овај орган или онај, можда се претворило спонтано, можда није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо те писмене одлуке зато Вас питам, Ви сте правник рачунам да нешто о томе знате?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Петнаест година је прошло, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево имамо овде одлуку о формирању Привремене владе коју доноси Кризни штаб на седници 10. априла.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па 10. априла ја вам кажем, ја сам био до 15. априла, нисам крочио Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли после сазнали, то Вам је Грујић рекао да сте члан те владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Зато сам долазио, јављао сам се на посао ујутру и долазио у зграду општине нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли после 5. маја, после тих рањавања Ваше браће долазите и даље на те седнице владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам долазио. Баш ми је рекао господин Грујић – не мораш се оптерећивати, иди види шта ће ти, јер је знао, рекао сам му да су тешко рањени, да је овај један брат тешко рањен. Ја сам се тиме бавио, нисам имао обавеза да долазим у Општину. Био сам разапет на линији између породичне куће, болнице и то је била моја обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је цео мај је ли?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па практично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад рекосте дошли сте на крај маја, опет идете на посао, је ли?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се сад, да ли иду службеници у суд за прекршаје, да ли одлазе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не. Суд једноставно није функционисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ја више никада нисам ушао у зграду Суда за прекршаје. Једноставно то је престало да функционише. Ја мислим да је могуће, ја сам званично бар би требало тако да буде, разрешен када је именована колегиница Дакић Драгица на моје место, могуће да је то у августу почело, али нисам сигуран. Ја нисам више никада ушао у суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви званично разрешени?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па нисам добио никакву одлуку. Ја сам једноставно крајем маја добио позив кад се почела формирати војска и мобилисан сам. Упућен сам у моје село тако негде, а знате, ево сад ћу вам рећи како је то ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Шетиће?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да. Мало је било хаотично. Ја сам добио позив, мобилисан и у међувремену сам чак именован и за, добио сам решење о

радној обавези у Општини, а једноставно нисам знао где да одем. Једно решење добио у руке да сам именован по радној обавези у Општину. Овамо добио један позив и онда сам ја одлучио, пошто сам видео да је Зворник био јако угрожен, шетале су се разне групе наоружане без контроле, без команде, не зна се ни ко пије ни ко плаћа, глава се јефтино губила и проценио сам да ми је сигурније да одем у своје место горе јер они нису ни залазили у село, они су ту били док је било робе по Зворнику, били су моћни, а у село нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко они?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ти момци, наоружане те јединице. Нису то јединице него појединци, двојица, тројица по групама, харали су градом без контроле, без команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су радили?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па једноставно, ја сретнем у граду дај личну карту, легитимише ме свако на сваком кораку и онда сам проценио да је боље да се склоним да будем што мање у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О ком то периоду говоримо, о мају?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, о мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, крајем маја Вас мобилишу и Ви упућени сте у?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Упућен у батаљон који је припадао, значи Петковац ту му је место у Шетићима ту сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашем? Колико су Шетићи од Зворника удаљени?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Петнаестак километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И крајем маја Ви постајете шта – резервиста, обичан војник, да ли идете на линију, шта радите?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: На линији сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па био сам док нисам позван после у моју матичну фабрику где сам ја засновао први пут радни однос у «Глиницу» негде до можда 1. августа врло мало сам био, ја сам кратко ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте, значи цео јун и јули Ви сте?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Практично сам био у Шепићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте припадали формацијски војно?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега батаљон?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Пешадијски батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које формације, које војске?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Републике Српске од краја маја па на овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама био командант тамо?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Командант батаљона је био човек са надимком «Шунка».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле је тај човек?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки војник локални или резервиста или активни?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам шта је било, вероватно је имао неко војно знање док је командовао батаљоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он дошао заједно с Вама у исто време?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ма не то је већ било, ја сам се ту јавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте се само прикључили?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам се само ту јавио и он је мени рекао иди горе, онда сам био значи ту је била линија близу куће, ту спавао у својој кући, мало био дежурао у рову и ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је њему био надређен? Како рекосте Шунка?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Само знам да је надимак «Шунка», да ли је то презиме или надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њему био надређен?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам, нисам се с тим бавио, то је рат, ниси смео пуно ни питати а нисам ни знао, нисам се пуно ни кретао, он је био у Петковац на два-три километра, нисам имао разлога, било је опасно ићи без позива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у току јуна долазили у град у Зворник?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Слабије. Избегавао сам, па чак се забринула супруга што нисам долазио, скоро месец дана нисам долазио јер су биле покидане. Па нисам зато што нисам смео долазити јер пут јесте био проходан, међутим, постојала је опасност увек да се налети на неку заседу и онда је најбезбедније било да се што мање креће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Вам је супруга била?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Малом Зворнику? Оно што сте рекли да сте?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у јулу где сте?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Кажем, рекао сам да сам ту остао у јулу до почетка негде августа па сам онда позван и почео сам радити у «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била зграда Општинског суда за прекршаје?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Иза зграде Општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општине? Да ли је постојао и Основни суд у Зворнику?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесте, то је посебна зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Гледају прозори преко пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник Основног суда?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Господин Ерић Васо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали њега у периоду април-мај?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи мање?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па слабо, нисам га виђао. Знате како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он радио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам. Ја сам настојао, имао сам ту срећу да ми је породица била у Малом Зворнику и чим прође два-три сата одмах сам малтене бјежао у Мали Зворник јер је било безбедније, склањао се породици док сам ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки притвор у Зворнику пре рата и за време рата ту у граду?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Зграда за притвор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мислим да није била посебна зграда за притвор прије рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су притвореници Основног суда били?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У Тузли је био истражни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражни и притвор?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да при Окружном суду у Тузли прије рата, а после тога формирана је у Бијељини када је формиран Окружни суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је био неки објект таквог типа при Суду за прекршаје?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам чуо да су у зграду суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим пре рата?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Пре рата није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мени то није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад се заратило, да ли се ту нешто променило?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Када се заратило чуо сам, а касније сам и видео из неких списа да је у згради Суда за прекршаје и згради «Новог извора» било дакле нешто претворено као притворска јединица, да је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су оне зграде једна до друге?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Једна до друге, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том истом дворишту?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, то ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте чули то, од кога?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па све је то близу, не знам тачно од кога сам чуо али сам видео кад сам пролазио видим полиција дежура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, за време док су ту ти људи?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па вероватно су ту људи били док је полиција била испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам нешто о томе, о тим људима који су то људи затворени, ко ту њих затвора, на основу које одлуке, шта, како?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја не знам на основу чега су затварани, на основу којих одлука. Могу вам само рећи на основу сазнања из једног списка који сам имао у рукама прије прошле године да су ту били затварани Муслимани, односно сад Бошњаци. Не знам на основу чега, на основу ког акта су затварани – да ли су ту била решења о притвору или тако даље, мислим да нису и то говорим на основу сазнања из једног списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из једног?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Из списка једног који сам имао у рукама као бранилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошле године?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Прошле године, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Једног осумњиченог за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли Ви тужилац или сте адвокат?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Од 1. октобра прошле године тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постали сте тужилац?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А бранили сте неког осумњиченог у Босни и Херцеговини?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли да нам кажете садржину тог списка, списка, више докумената или је?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је већи број докумената а можда не би ни сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно у границама онога Вашег?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Повредио бих етику браниоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, нисам мислила имена него сам мислила шта сте сазнали, садржину Ваших сазнања?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Само сам сазнао, тад сам први пут детаљно сазнао да је тог акта било, да је ту била јединица где су држани људи притворени, да је било људи, већи број људи који су ту држани док нису размењени. То могу да вам кажем, а остало повредио бих сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално, нисам ни очекивала да повредите?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Без обзира што више нисам бранилац морам да чувам тајну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, наравно, него сам хтела да Вас питам шта сте? Тек тад сазнајете 2006?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Тек сам тад детаљно сазнао јер знате како – треба то доживети. Што се мање пита, што се мање интересује безбедније је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта? Ви сте стоти сведок који нам ту исту реченицу каже. Ми смо Вас позвали да нам кажете нешто а не да нам кажете то што нам сад кажете.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не могу ја да измишљам, ја ћу вам рећи све што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нико од Вас не тражи. Реците нам то мало што знате, шта знате из тог периода?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Шта да вам кажем кад видим испред полицајца наоружаног и видим понеки пешкир који се суши напољу. Шта је ту, каже има људи притворених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже? Кога питате шта је и ко каже?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па питам, сретнем колегу питам неког из Општине ту службеника разних, прича се, знате како. Погледам заиста то је и

то је толико, ништа више нисам. Није ми пало на памет да ја сад улазим да чачкам. Што бих ја ушао кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда зато што сте председник суда?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам ја био председник Основног суда, био сам председник Суда за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али то је зграда Вашег органа чији сте били председник?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је зграда «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Суда за прекршаје, је ли тако?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Госпођо судија, рат је, рат је био. Видим пред зграду тамо наоружане људе, с којим правом, нисам ја легитимисан сад да, то је полиција, нисам једноставно имао ни потребу ни храбрости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као председник суда не занима Вас који се људи држе у згради чији сте Ви председник?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам председник Суда за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па и тој згради су били затвореници, је ли тако?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Притвор одређује Основни суд, а не суд за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питасте ли Васу Ерића да ли је он одредио тај притвор?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам виђао Васу јер Суд за прекршаје никада није одређивао притворе и онда тако да немам ја ту надлежност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су ови ваши окривљени за прекршаје, односно оглашени одговорним, где су они издржавали казне по решењима о прекршају?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: До 1991. године ја више нисам ишао у Тузлу. У Тузли је био затвор, у Бијељини није ни било затвора до избијања ратних дејстава. Касније се организовао Окружни суд у Бијељини, организован је затвор. Ми смо у Тузлу ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да се вратимо онда на ову нашу оптужницу. Вас је предложила одбрана везана за рад Кризног штаба Извршног одбора. Имате ли још нешто да нам кажете везано за тај рад? Колико пута се састајала та влада док нисте, како кажете отишли у Шетиће?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па колико је могла да се састане – од пола априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па до тог 5. маја колико пута сте присуствовали седницама?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Можда два-три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два-три пута?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему сте разговарали и ко је присуствовао тим седницама владе, с тим што ћу Вас замолити, пошто смо имали неке заштићене сведоке који су под псеудонимом говорили ако имате потребу њихово име да користите тај псеудоним на том листу испред Вас?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, присуствовао је дакле овај сведок «К», «Н» и овај сведок «Р».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Р»?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да. Он је ту негде мувао се а он није био члан, не знам шта је он радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био члан Привремене владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај «К» да ли је био члан Привремене владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Он је био командир полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Тако нешто. Знам да је био командир полиције. Докле је био не знам тачан датум, али знам да је започео рат а он је био командир полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је председавао тим седницама, те две-три седнице којима сте Ви присуствовали?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па господин Грујић је био председник Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему се говорило, како се одлучивало? Мало нам то ако можете да кажете?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: На тим седницама, дакле, радило се углавном о цивилним питањима, организовање рада предузећа, било је проблематично обезбедити боксит за «Глиницу» која је требала да функционише. Био је проблем превоза, морало се обилазити преко Шековића па онда проблем нафте, па је био проблем школе да почну да раде. Значи, обезбеђивање кадра руковођења школе, болнице и тако. Углавном тим питањима то је решавано, онда су почели да пристижу избеглице у већем броју па је ту поставило се питање обезбеђивања хране, смештај итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало нешто о војним питањима?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није. О војним питањима се није причало. Ја не знам из којих разлога али видите касније и организован посебно значи, ова Привремена влада се разбила у два дела, у секретаријат који је остао да се бави цивилним питањима и Ратни штаб и вероватно је ту настало због тога што се о војним питањима није тада расправљало на тим седницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате када се то десило? Ми имамо те писмене одлуке, да ли Ви знате?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Негде, дакле, ја сам тек вратио се после мојих догађања породичних око 19. маја, 20, 21. маја, углавном друга половина маја формирана је, дакле, та влада, извршена је реорганизација, формиран је Ратни секретаријат и Ратни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате како је дошло до формирања та два органа, ко је одлучио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам заиста, мени тад није било јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сазнајете за то, ко Вам каже није више влада него се разбило на два органа – цивилни и војни?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам, чини ми се да сам прочитао одлуку у неком билтену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се то?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, и нашао сам ту и своје име да сам ја у секретаријату, у ратном секретаријату?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи негде око 20. маја?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, негде тако, нисам сигуран за датум, али негде ту. Можда је 19. мај а можда али ту негде око 20. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам нешто о раду тог Ратног секретаријата, кажете то је тај цивилни?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да. Па видите без обзира што сам ја именован у тај Ратни секретаријат ја сам ту опет врло кратко остао, до краја маја то је дакле можда седница једна, двије била свега јер ја сам крајем маја већ отишао тако да ту нисам неку каријеру остварио у том Ратном секретаријату свега двије седмице и он је углавном, дакле искључиво било је тад огроман притисак је био избеглица, ја мислим да је било у спортској хали од две хиљаде, можда и преко две хиљаде људи избеглице из општине Брњица у том периоду, у мају месецу и то је једно било кључно питање, није било ни дакле смештаја за њих довољно ни ћебади, ни хране и то је било болно. Углавном је то тих дана, сваки дан се о томе расправљало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је председавао седницама Ратног секретаријата?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Господин Грујић, он је био председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је још био са вама?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Био је, можда нећу успети да се сетим свих имена, али био сам ја, био је господин Перичић, био је господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту има неко са псеудонимом?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нема, нема, водим рачуна, у ствари прескочио сам и Шакотић Драго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драго Шакотић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да у том секретаријату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте ту, причали сте значи о тим привредним, да кажемо питањима, цивилним?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па знате, кратко је ту састанак и онда су добили задужење, ја сам добио задужење да координирам са Црвеним крстом, да наставим да се обезбеди смештај за та лица, спужви, ћебади, по могућности да ступим с неким у контакт и у Србији и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога добијате задужења?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Од господина Грујића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ту нешто гласањем одлучивали или неким консензусом?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па знате како, сад бих слагао ако кажем да смо дизали руке, него каже слажете се да то Славко уради, да слажемо се и тако је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он руководи састанком?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, кратко је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли и Ви имали неку иницијативу, предложите нешто или тако?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па нисам, шта ћу, какву иницијативу, добијем задатак конкретан и онда на терен. Није ту било времена за теоретисање, за иницијативе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се на том Ратном секретаријату помињала нека војна питања?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не, јер ту није било људи ни из војске ни из полиције који би имали нека сазнања да нешто о томе расправљају. Све су то били чисти... овај је био наставник што је био, овај правник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али нисам схватила кад Ви сазнајете да та два органа, тек кад сте видели одлуку у билтену или кад сте постали члан?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па некако се подударало и враћам се и онда долазим на састанак и онда видим да је мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На састанак чега?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па секретаријат, долазим на састанак Привремене владе и онда каже ово је сада секретаријат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па господин Грујић и у томе је некако и одлука била урађена, одштампана и видео сам суштину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ова одлука од 20. маја о реорганизацији и формирању органа Привремене владе, па каже формирају се органи Привремене владе, Ратни секретаријат и Ратни штаб?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па јесте, можда када бих видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево погледајте.

Констатује се да је сведоку предочена одлука о реорганизацији и формирању органа Привремене владе, Српске општине Зворник од 20.05. у којој су наведена имена чланова Ратног секретаријата и Ратног штаба, па сведок наводи да је то та одлука о којој говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали, да кажемо, неке подељене ресоре, овлашћења ту? Шта је овај Шакотић Драго рецимо радио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Шакотић је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта је он био задужен?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Стручњак за финансије, вјероватно је водио финансије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате сада Драга?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Слабије, јер сад сам стално на путу Зворник-Бања Лука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он сада ради?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам, можда је у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где живи?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Он је одувек живео у месту Челопек, можда ту и даље живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је о финансијама?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па претпостављам да би могао водити финансије, није могао сигурно водити неки други сектор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас на основу Вашег присуства тим састанцима, не на основу претпоставке, то можемо и ми да претпостављамо који нисмо били тамо. Да ли Ви знате нешто више од претпоставке?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам на та два-три састанка, дакле, није било речи о подели шта ће ко радити, али ја знам шта сам ја добио да радим, конкретно шта је он добијао знам да је Стево Радић он је водио привреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај «Н», сведок «Н», овај под бројем за шта је он био задужен?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам тачно. Он је увек бавио се неком културом, певањем, организовањем манифестација, не знам тачно шта је радио, шта је могао он добити радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта можете да нам кажете о раду овог другог органа који се формирао реорганизацијом владе, овај Ратни штаб?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Е то не бих могао ништа да вам кажем јер не знам, нисам никада присуствовао нити знам где су се одржавале седнице нити ко је тачно присуствовао. Знам да су, то сам видео и сада, били су присутни ту из војске неко, мислим господин Обреновић из полиције, да ли је био ту и господин Радић чини ми се и не знам ко је био тад начелник полиције или командир пошто су се стално мењали, али знам да је био неко из полиције, из војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био из војске, ко је представљао војску у Ратном штабу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мислим да је био господин Обреновић, Драган Обреновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то била јединица 20. маја коју би он представљао?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја знам да је имао униформу, да је деловао као војно лице, да је био дошао као активно војно лице, али не знам ко га је постављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединица коме је та припадала?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да ли се већ војска била формирала, јер ја знам да је негде тих дана, можда је то и био разлог што се формирао Ратни штаб, војска Југославије се хитно повукла и онда је могуће да је он остао као представник нове војске коју је требало формирати јер управо тих дана се војска убрзано, знам да се нагло повукла и онда су остали официри који су пореклом из Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по којој одлуци се повука војска?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па вјероватно по одлуци са Пала, у ствари по одлуци Србије, Југославије, ко је одлучио да се војска њихова повуче. Шта ја знам ко је одлучио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се онда формирало?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па тад је и кренуло формирање војске Републике Српске, мобилизација, припреме итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припреме?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па да, ја сам крајем маја већ добио позиве итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почели сте да добијате позиве?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да се мобилишемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта можете да нам кажете о Територијалној одбрани, да ли је она постојала ту у априлу, мају, јуну, јулу, ко је њу представљао?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Територијалну одбрану је представљао и прије, а чини ми се прије догађања и касније господин Стево Ивановић, Стеван Ивановић, он је био начелник штаба ТО и могуће да је и он задржао ту функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он радио административне послове или војне послове? Да ли је он био у униформи?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да вам кажем, он је прије дакле био у Територијалној одбрани нека руководећа личност. Шта је радио тачно, опис послова не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је била војска која је припадала Територијалној одбрани, резервисти ови, да ли је било тога?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па резервисти су, кад је дошло, пукло, онда сви смо били резервисти. Ко год је био способан да носи пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима командовао, Стева Ивановић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није било команде зато се и гинуло. Највише жртава је пало на почетку, то је био хаос. Сваки је могао да командује ко хоће, ко је мало јачи, ко има ауторитет док се није то организовало, тек је настала организација права и командовање кад је формирана војска, кад се повукла војска Србије, Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је постојао штаб Територијалне одбране, команда штаба?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па јесте, постојао је штаб вероватно али није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате ко је био на челу, у мају, јуну?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за лице под именом Марко Павловић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесам чуо за то име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да кажете ако знате тог човека, да ли сте га упознали?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам имао контакте, нисам тог човека, нисам га упознао никад лично, нисам имао прилику да га сретнем али чуо сам за име Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком контексту, шта је тај човек, шта сте чули, шта он ради ту?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Помињало се да има неки Марко Павловић у Зворнику и тако, али обзиром на моје кратко задржавање нисам имао прилику да имам контакт с њим и да оценим шта ради човек, нисам га никад видио

заправо ни како изгледа, да ли је био у цивилу или у униформи па да бих могао да опишем, једноставно чујем Марко Павловић, чујем за Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као шта?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ту негде има, има Марко Павловић неки али не знам шта ради, да ли је неки саветник, да ли је официр, да ли је војник, не знам јер нисам ја имао контакте са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде пише Ратни штаб сачињавају: под 1 – Бранко Грујић (у истој овој одлуци коју сте малопре гледали), под 2 – Марко Павловић, под 3 – Драган Обреновић, под 4 – Милош Пантелић, под 5 – Стеван Ивановић.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја нисам сад читао да је састав, не видим добро без наочара, али могу да вам кажем о сваком појединачно тачно ко је шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под 1 је Бранко Грујић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Председник Привремене владе, знате га ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под 2 – Марко Павловић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Чуо сам за то име али нисам га упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате функцију коју је обављао?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под 3 – Драган Обреновић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је био тај официр, капетан који је пореклом из Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под 4 – Милош Пантелић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је био човек из полиције, да ли је био командир или начелник полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под 5 – Стеван Ивановић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је тај био из штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви ништа не знате да нам кажете о раду тог Ратног штаба?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам учествовао у раду и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, војна питања се на Ратном секретаријату нису?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је одвојено, то је друго нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Опет да се вратимо на те затворе и то. Ви кажете видели сте пешкире и тако то, пролазите. Да ли сте се у то време заинтересовали? Значи, интересује нас превасходно Ваша сазнања у то време кад видите те пешкире да ли сте се интересовали ко су ти људи, да ли сте успели нешто да сазнате више?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли знате за још неки логор или објекат за заточавање Муслимана на територији општине Зворник у том периоду?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У том периоду ја нисам имао никаквих сазнања јер ја сам кратко, јер ја вам кажем дакле од 20. маја тих десетак дана сам преко старог моста пређем ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали сазнања?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Пољопривредно добро «Економија»?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не. Чуо сам сада и касније после рата сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте тад чули ништа да је?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не, тад нисам чуо ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за «Циглану», фабрику црепа да су ту неки људи?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули о «Новом извору»?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управној згради?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: «Нови извор» зграда то је до Суда за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли сте чули да су ту у неком периоду том мај, јуни, јули били неки затвореници, Муслимани, Срби?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је та зграда где сам ја видео пешкире да су били, то је та зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та зграда?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Вашој згради нисте видели пешкире?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам, заклоњена је та зграда, заклоњена је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за судбину људи из Дивича?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за судбину људи из Козлука да су изашли 1.800 људи из града крајем јуна?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Чуо сам на телевизији кад су дошли у Суботицу, тад сам био у Малом Зворнику и дневник да су чекали код Суботице за прелазак у Маџарску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то је било на телевизији и у Београду смо то могли да гледамо, а Ви сте тамо из тог места?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам тад први пут сазнао за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали шта се дешава с тим Козлучанима?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога да ће да изађу, да неће?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам то знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа то не знате?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам, да Вам кажем судија, ишао што краћим, да пређем стари мост и општину и чим се заврши време бежи кући што прије, што мање по граду и врло мало информација сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били директор Геодетске управе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесам кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па негде исто у мају, то је то што сам рекао малоприје да сам истовремено постављен и на радну обавезу, добио решење, после добијам позив, паралелно се добијало, могло се куцати шта хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја бих Вас молила, толико ме деконцентришете, гласно причате, али стално. Кад сте постали директор Геодетске управе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде има одлука од 10. априла – «Поставља се за вршиоца дужности старешина Општинског органа управе Славко Савић за директора Геодетске управе».

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја нисам ни био тад у Зворнику а добио то решење, урађено значи после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже: «Председник Привремене владе Бранко Грујић», 10. априла Привремена влада Вас именује?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, да то је то решење, то је радна обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас постављају да будете то?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не разрешавају Вас од дужности председника?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, апсурд је то, овамо само се нижу функције, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добијате функције?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Једну на другу а ниједну нисам разрешен зато кажем ја мислим да сам тек разрешен на место председника Суда за прекршаје кад сам у августу прешао у «Глиницу» и почео да радим почетком августа. Могуће да сам тад разрешен јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вас је тада разрешио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па кажем, могуће је јер нисам добио решење. Ја сам сад формално судија за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вас иначе разрешавао и постављао?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па видите, мене је именовала Скупштина општине, значи мултиетничка 1991. године за председника Суда за прекршаје. Ко ме је после разрешио ја заиста не знам, нисам никада добио решење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чијој надлежности је било да Вас евентуално разреше ако је требало да Вас разреше?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Али та скупштина је престала да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У чијој надлежности мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би било разрешење у мају, да би Вас поставили, не можете ваљда да будете директор Геодетске управе и председник суда?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па Скупштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је била Скупштина? Да ли је радила Скупштина?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па није се састајала Скупштина општине Зворник, та нова. Колико ја знам није се састајала у мају, јуну, јулу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се састајала?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било седнице Скупштине?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одборници да ли су негде долазили некада, да ли су се јављали или нешто?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам није ми познато ја нисам био одборник па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А знате ли неке људе из Челопека?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па Челопек је велико место, знам пуно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате случај неке жене Споменке Стојкић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је била тамо заточена седамдесет и колико рече четири или пет дана у суду баш тамо у згради?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. А да ли Вам је познато нешто о раду овог Основног суда чији је Ерић био председник исто у том периоду мај, јуни, јули?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није ми познато ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато нешто о раду тужилаштва? Да ли је била нека жена тамо, неки тужилац, нека Мира или нешто?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па после сам сазнао из разговора са њом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Са Миром да је била тужилац, именована за тужиоца у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли можете да нам кажете нешто о активностима тужилаштва у периоду мај пре него што одлазите поводом рањавања браће?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па не бих могао да причам, да говорим неке чињенице, заиста не знам како су функционисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама познато да је неко лишен живота, цивил неки у мају, јуну, јулу у граду Зворнику или Челопеку, на «Економији», Козлуку, Дивичу, било где или у неком објекту за заточавање?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није ми познато конкретно ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам о томе није познато? Да ли познајете, да ли сте познавали Бубицу? Ви сте били правник у «Глиници», је ли тако?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да познавао сам, он је био возач директора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је било прво радно место?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, Булибашић Абдулах се звао, звани «Бубица», познавао сам га одлично, често пута је и мене возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули о његовој судбини нешто у мају, јуну, јулу 1992?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Његову детаљну судбину сам чуо када је дошла његова супруга из Немачке и дошла код мене и причала ми, плакала, онда ми је причала да је на мукама умро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па негде можда 1998, 1999. године срео сам се с њом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је испричала?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Испричала је да је убијен и његов отац је био код мене и причао ми је да је страдао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад Вам је отац причао исто?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па исто у том периоду, можда је он био прије или после његове снахе, тако је оцу долазило и због неких других ствари да јој помогнем и онда се тако причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошли су у Зворник?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта знате из оног периода за који после сазнајете да је он тада?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Из оног периода нисам тад знао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте знали?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сретали супругу, његову Јасну у периоду мај, јуни?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не нисам тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурно?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Сигурно знам само да ме је звала телефоном али нисам је срео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вас је звала телефоном?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па негде да ли 1992. године тако можда у мају, рекла ми је и после ме је звала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, то нам је врло важно. Испричајте нам то мало ако можете да се присетите детаљније. У мају 1992. године?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Она ме је звала после из Немачке кад је отишла негде значи тамо негде у лето или јесен, звала ме је, затекао сам се и каже тражила сам те телефоном у мају месецу у Општини, међутим није ме могла добити јер ја тада нисам био ту. То ми је рекла да ме је тражила, она ми је рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је накнадно рекла када је он већ био мртав?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам да ли је био мртав, него она ме је звала из Немачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта Вам каже?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Рекла ми је да ме је тражила тада у мају и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када Вас је то звала из Немачке?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па негде можда у јесен, не сећам се тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је помињала супруга?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није помињала супруга ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је рекла да Вас је тражила?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ми смо радили заједно у фабрици «Глиници», били смо у истој служби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не схватам који је био циљ њеног позива. Да Вам каже да Вас је тражила?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Радиле смо заједно у фабрици «Глиници», познавали смо се одлично и тражила ме је. Међутим, није дуго причала, вероватно тражила, не знам није ми рекла зашто ме је тражила. Каже звала сам те нисам те могла наћи и на томе се завршио разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што Вас тад зове – да Вам каже да Вас је тражила?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Звала је уопште онако пошто смо били добри пријатељи, попричали – како ти дјеца, како супруга итд. и онда каже тражила сам те Славко у мају месецу нисам те могла добити, тад сам те тражила и прије него што је отишла. Ето то је био разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли каже да јој супруг више није жив?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није ми рекла телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали тада већ у јесен да он није жив?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам ја тада знао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још нисте ни у јесен знали?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам, нисам ја знао. Ја сам после сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И она Вам не каже да јој супруг није жив?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Она је телефоном, кратко је разговарала, звала ме је из Немачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она другачије говори. Ја ћу Вам предочити њену изјаву, она је саслушана овде 25. априла прошле године и она нам је рекла, ево на страни 26 транскрипта да је у то време, значи у мају месецу када јој је супруг ухапшен, нећу Вам то предочавати јер то није сада за Вас битно. Они су се вратили у град, да је он ухапшен и онда је она кренула да га тражи где је и шта је, тражила је Марка Павловића, неког стражара је питала и каже: «Пошла саму Зворник, у центру града сам срела исто са пеглицом», она каже да је ишла са пеглицом, «Славка Савића исто са пеглицом, Славко Савић је возио, раније је радио као правник у «Глиници». У то време је био председник кривичног суда у Зворнику или тако некако пре рата», каже у «Глиници», па: «Значи, отишао из суда и сада се заратило и овај аблендовала сам му, паркирала, он је стао и он сасвим нормално здраво Јасна како си. Нисам никако, одвели су ми Бубицу, тражим Марка Павловића, рекли су ми да ми он може помоћи. Каже он - знаш шта Јасна ово што ћу да ти кажем немој никоме да говориш. Марко Павловић ових дана вози стојадина белог без регистрације и тако можда можеш ако наиђеш познати, он може бити на видиковцу у хотелу «Дрини» или у хотелу «Језеро» у Малом Зворнику». Каже сад за Вас «он кренуо већ са посла кући а он живи у Малом Зворнику».

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, становао је тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже: «Иди прво на видиковац, хајде сама сачекаћу те у Мали Зворник да не возиш сама, отићићемо заједно и тако је и било. Ја сам дошла на видиковац. Преко пута видиковаца улица је била затворена, војника је стајало тако ту, зауставила сам, они су ме зауставили. Добар дан кажем, извињавам се тражим Марка Павловића. У том тренутку војници вичу Бубицина је жена. Ја од њих никог нисам знала, али сам чула да су они мене препознали. Захвалила сам се, дошла у Зворник одмах са Савићем преко моста у хотел «Језеро» тишина, мирно нема војске нема ништа. Нисам ни улазила у

хотел. Славко виче хајде код мене на кафу, кажем Славко хвала други пут чекај молим те само да ово завршим. Хвала ти на свему. Јави се ако будеш могла и долазим у Зворник испред хотела «Дрине» и тада сам угледала стојадина белог без регистрације. То је за мене био знак, значи Павловић је ту». Који сте ауто возили тада?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам имао пеглицу и имала је и Јасна пеглицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви тај Славко с пеглицом, председник суда из Малог Зворника?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам ја председник кривичног суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекла је она тако некако. Да ли има још неки?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја се не сећам. Не сећам се да сам се ја сретао с њом тад. Ја њу нисам видео, последњи пут дакле у «Глиници» кад је било, у ствари негде можда у децембру био сам нешто у «Глиници» јер сам ја тада био у суду и нисам никад имао контакт са њом до тог сусрета кад је дошла из Немачке и дошла код мене у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сада Ви нама кажете да ово је нетачно или да се не сећате? Да мало појаснимо.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се ја заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да се ово десило да сте Ви њу до Малог Зворника пратили, да сте звали на кафу, да сте рекли за Марка Павловића?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам имао сусрет са госпођом Сехијом Тадић коју сам ја отпратио до Лознице да јој помогнем да потражи возило и она јеј ишла код мене на кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то пријатељица Јаснина?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да и њена пријатељица је била и моја пријатељица и ишао сам с њом и њу сам возио и с њом сам имао контакт да јој помогнем да нађе возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Негде ту између тог маја 5-ог и 20-ог маја могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па испричајте нам о томе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ништа, само ме је замолила, нашла ме је телефоном и каже бил са мном отишао до Лознице, чула сам да нам је тамо ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та Сехија?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да. Да потражимо то возило да би могла да се пребаци до родног краја у Пљевљима и ја сам отишао читам дан, смеш ли, смем, отишао сам тамо, она је тражила пошто је тражила прије у МУП-у знала је неке људе ја сам чекао испред, задржала се тамо сат-два, после се вратила и каже ништа не могу да јој помогну и онда сам отишао с њом кући у Мали Зворник, тамо је мало мирније и седели смо, попили кафу, попричали. Ето с њом је био тај контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у том периоду од 5-ог до 20-ог маја ово није се догодило што сам Вам прочитала?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се то. Ја Марка Павловића уопште нисам познавао. Ја сам чуо за његово име, не бих знао уопште како тај човек изгледа да ја покажем тог човека и не сећам се уопште таквог сусрета с Јасном заиста и нисам био председник кривичног суда, то је разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је или тако некако?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекршаји су тако некако? Има ли нешто да се сећате да нам кажете што нисте рекли а што би нас занимало везано за ове догађаје у оптужници?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па нисам рекао, нисте ме питали, сећам се једном, сад да ли је то било у мају између тог 5-ог и 20-ог док сам чекао код господина Грујића да уђем да се договоримо ту око тих избеглица, било је у спортском центру пуно, упала је група наоружаних људи, носили су маскирне униформе без јасних ознака, пушке знате без ремена са два-три оквира траку залепљену и само су наредили да станемо уза зид и тако смо остали блокирани можда сат и по, два. Једни су упали у канцеларију код Грујића, не знам шта су му радили, шта се тамо дешавало док неко споља то све није блокирао. То су биле дакле ти људи који су ходали по улицама и тако, значи наоружани. Нису имали неке ознаке само су били онако, дакле аутоматске пушке, залепљене без ремена, траке око главе, неки с брадом, неки без браде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта кажу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ништа, нису дали разговор, тишина, само стани уза зид. Ја сам покушао да објасним да би се извукао, ја сам члан владе, кака влада, стани ту и ћути и готово и стајао сам уза зид. Ког год затекао и жене они дактилографи, сви су стајали уза зид. Једни су тамо ушли, код господина Грујића, шта су радили не знам шта су причали не знам, нисам могао да макнем, неко је споља после то деблокирао, ослободио и нормално завршило се без крви али не знам који је био повод, ко су били, није ми јасно. Тога се сјећам добро, то не могу никад заборавити јер тад је први пут била уперена цјев у мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у одлуци о формирању ове привремене владе стоји да у раду привремене владе учествују и председник Скупштине општине, секретар владе, саветник владе, командант штаба ТО и представник Холдинга Бирач, ко је тада био председник Скупштине општине?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја мислим да је био председник господин Мијатовић Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он некада дошао на ту владу, Ви кажте пар пута сте били на седници док је била привремена влада?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па долазио је, уколико није био горе на Палама и он је био више на Палама него у Зворнику, али је био, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазио, а је ли долазио.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Више сам га виђао по општини, он је имао своју посебну канцеларију и тако мало је знате тајанствен био, сав важан

председник скупштине, имао је везе горе добре на Палама, био је горе одборник и онда је тако држао неки ниво, није се могло са њим пуно ни причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је некад преносио нека упутства са Пала или нешто информисао, која је његова улога била обзиром да скупштина кажете не заседа?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мени није преносио, самном није контактирао да ли је неком преносио не знам, али је у сваком случају он је био човек који је имао најбоље контакте са Палама, то је неспорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је долазио секретар владе и ко је био?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А саветник владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се ни то, знате то је тад било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А командант штаба ТО је ли долазио, каже учествују и сви ови и председник Холдинга?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мислите на Стеву Ивановића, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам, Стево Ивановић чини ми се да није, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је секретеријат за народну одбрану, а ово је штаб, то је друго.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Био је на седници владе када се расправљало о проблемима «Глинице», тад је био представник Холдинга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Холдинга Бирач?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А командант штаба ТО?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се не сећате, добро.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Тад је било, рецимо сећам се да је долазио и тражио помоћ јер је тражило се да «Глиница» ради, а боксит није могао да стиже, неки камиони су изгорели на Црном врху, тако да је из тих разлога долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте Ви добијали плату док сте били војник од краја маја па до тамо кажете краја јула?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам ја добио ни једну плату, то су неки да ли су касније добијали, али то је инфлација била, нису биле интересантне те паре уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је био командант војске Републике Српске?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Како мислите, од оснивања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Главни командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било који командант, само рекосте за тог «Шунку», па после не знате даље.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Друго је командант батаљона, командант бригаде, командант војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па бригаде?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мене питате команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригаде те ту, која је била то бригада?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па зворничка бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам нешто о војном том устројству.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па зворничка бригада је формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате неког команданта, ко је вама био врховни ту неки?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па знам Винка Пандуревића кад је дошао, тек кад је он дошао настала је права војска, а дотле су били неки команданти брзо су смењивани, кратко су трјали, али тек прави командант је био Винко Пандуревић онда је настала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворничке бригаде?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро али нас тај период не интересује, то нам није у оптужници, него ово 1992.?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте одлази нешто морало је на брзину ЈНА да оде и онда ко руководи војском ту?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја рекао сам да се тад почела војска да формира, почела је мобилизација, позиви, тамо – вамо и ја сам отишао дакле у мјесто Шепиће, а бригада је била команде у Зворнику, односно у Каракају, ко је ту био командант ја не знам. Нисам имао прилику да дођем и на састанке су ишли команданти батаљона, ја сам био обични војник и нисам био интересантан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ишли некада у «Стандард», фабрику «Стандард» обуће у Каракај, у мају – јуну?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесам 1995. године први пут ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, 1992.?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту било? Је ли ту била фабрика обуће у мају?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Била је значи фабрика обуће у изградњи, први пут је уочи рата постављена једна концепција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у мају-јују, је ли служила за нешто друго, а не за фабрику обуће?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми ова ситуација упада ових наоружаних људи, кад се то дешава?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У мају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Поводом тог догађаја да ли сте Ви нешто предузели или Брано Грујић, да ли се неком обраћате, да ли да евентуално похапсе те људе да нешто интервенишу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја нисам био надлежан ништа да предузимам, знам само да је после јер био сам у шоку, јер знам да је господин Грујић рекао на једном од тих састанака да мора тражити помоћ да се та банда протјера, тако је он то чини ми се назвао и он је био огорчен, али шта је даље предузео не зна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А од кога да тражи помоћ да се та банда протера?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па он је рекао мора тражити помоћ, значи не знам на кога је мислио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули за неког Жућу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Чуо сам за Жућу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте чули?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Свако је у Зворнику чуо. Па чуо сам да је опасан момак, да је преке нарави.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је он, шта?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: И да се траба клонити, па то је колико сам ја чуо тада сазнао, један од тих људи који су ту били, дакле без контроле, без.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли био у некој војсци или полицији. При каквој је он био формацији некој?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам га ја никад упознао, не зна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па не, рекли сте да сте чули о њему.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па чуо сам и сматрао значи да он припада тим јединицама које ходају по Зворнику, значи те јединице «слободни стрелци».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А јесу ли те јединице «слободни стрелци» били при некој војној формацији или су тако били самостални?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Знате мој утисак о њима је следећи, они су до тог 20. маја док сам ја имао прилику, значи у Зворнику били сила, али први пут када су почеле да падају жртве на граничним дје ли овима гдје су се сусретале дакле српске и муслиманске снаге, никад они ту нису имали петље да уђу, по томе су били познати, значи само су били храбри ту у граду по главној улици и кад их је троје, четворо возило се неким колима без регистрација, без врата, сједну и држе пушке, пуцају у ваздух и тако, тад ту су били, по том су били познати и зато смо се сви нормално и клонули и бјежали да се не сретну ти људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А шта, на фронту нису били?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ма какав њихов фронт, то су биле, кад је почело, почеле борбе онда њих више никад није ни било, они су већ тад нестали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми, помиљали сте крајем маја Ви добијате неки позив за мобилизацију, од кога Ви добијате тај позив? Ко Вама да ли добијате ЈНА, Територијална одбрана, војска Републике Српске, ко је Вама упутио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мислим да је било у заглављу горе ВРС, Војска Републике Српске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Војска Републике Српске, и да ли имате сазнање да ли је у Зворнику или уопште у неком окружењу била војна полиција, војни тужилац и тако нешто?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Тад нисам сигуран.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Није постојала или Ви немате сазнања?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Немам сазнања за тај период.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И пошто немате никаквих сазнања о овим догађајима из оптужнице, само да Вас питам колико у вашем тужилаштву има предмета ратних злочина?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не радим на тим предметима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Радим привредни криминал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само један део, ово 20. маја кад кажете одвајају се, а имамо и ову одлуку коју сте погледали ратни секретеријат и ратни штаб, да ли се у том периоду кад су та два органа одвојена и даље одржавају и седнице владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја мислим да је то та влада, ја не знам за другу сједницу, ја сам та два три пута доживљавао да је то влада, тај секретеријат за цивилне ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али поделили су се два, је ли се после тога опет одржи и седница владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја нисам никаквим другим сједницама присуствовао осим те двије, три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су се поделили?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Осим том секретеријату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Грујић каже да после тога опет се све то и са ратног секретеријата мора да верификује и одлучи на влади?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја се не сећам тога да је тако функционисало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било, мало пре кажете није, а сад кажете не сећам се?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам ја присуствовао ни једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А значи Ви нисте тако нечему присуствовали?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А били сте и даље члан владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па видите како се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ове одлуке не може да се закључи да се влада распушта, него да влада има своје органе.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Видите ја сам остао председник Суда за прекршаје, а именован сам за директора, само се гомилају функције, никад нико није разрешеио, није се то водило рачуна да се то рашчисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Требало је, прво ваљда је нормално да се прво стави ван снаге једна одлука па друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте ту ето правник имали сте једну вишу функцију у тако малом граду, је ли Вам познато нешто везано за иселјавање људи ту у непосредној близини града? Ко те послове обавља, јесте чули да неки људи иду ка Тузли, да иду у то време кад се то догађа?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ту ратни секретеријат није радио, да ли је ко други радио не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, ја нисам питала ко је радио, него питам да ли сте чули да се то догађа?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде чули велики број сведока и оптужени говоре исто о томе.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То најбоље знак овај сведок под «К».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо њега испитали, ми сад Вас питамо.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја не знам, полиција је била активна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи он зна, да ли то значи да и Ви знате то што он зна или како знате да он зна ако не знате да је уопште тога било?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Знате шта, па полиција је нон стоп у покрету, ја сам, мој задатак дођем у зграду општине да се што мање крећем, да завршим то што ми се да и да идем назад кући. Нисам се уопште кретао по граду ни по терену.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Савићу шта је то у шта сте Ви мобилисани, шта је то формацијски, крајем маја, шта је то?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Некака врста војске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него шта је то формацијски?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Чета.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је чета које је у саставу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У ствари то је био вод звани «Шетићи» у саставу значи био је у Петковцима је био некакав командант батаљона и то је полако се формирала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тај «Шунка»?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Господин «Шунка», можда му је то и презиме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Значи то је батаљон?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је био батаљон, батаљон је био у Петковцима, значи у формирању, у фази формирања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је још, да ли имате сазнања о томе да ли је тај батаљон имао још неких формираних чета на неким другим локацијама?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је тек почело, знате то је био мај тек је то био почетак, једва су се људи скупљали, људи су бјежали по Србији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А кад је дошао Винко, Ви кажете то је постала права војска тек кад је дошао Винко Пандуревић? Кад је дошао Винко Пандуревић на место команданта зворничке бригаде, по Вама?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мислим да је дошао негде да ли у јесен 1992. године или 1993. године, чини ми се. Знам да је 1993. године већ била функционисала, имала чврсту дисциплину и организацију, али 1993. је сигурно био, али не знам тачно кад је дошао да ли тек почетком 1993.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате ко је вашем команданту батаљона био претпостављени?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ваљда командант бригаде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли знате именом и презименом ко је био командант бригаде?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па не знам, мјењали су се, знате један је био доста смотан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остаје нам проблем да видимо шта је кад, кад је шта настало? Ако је уопште настало тада нешто, кажете у формирању је, па да видимо да ли је уопште?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Почела је да се формира бригада дакле крајем маја, почетком јуна, значи почели су полако да се организује кад је тачно настала, датум ја не знам те формалности, али су већ почели значи скупљање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте полагали некад негде неку заклетву?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Јесам кад сам био војник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не то, кад сте служили војни рок, него ту почев од те мобилизације или да ли сте имали какву прославу као војник у саставу тог батаљона?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не, ја нисам присуствовао прославама, да ли је било не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате који је дан Војске Републике Српске?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па Видовдан ваљда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Видовдан?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било какве прославе тог Видовдана те 1992. године?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мени није познато заиста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јер смо чули неке приче, јуче баш смо чули да је била и прослава и било је и полагања заклетве, свечано се обавезујем и тако даље.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па знате шта, могуће да су ту, они нису скупљали ове мобилисане дје ли ове са села, ту је била различита, знате каква је то војска у почетку била, ја сам био где су људи имали «рударе» чизме, неко М-48, неко био је прави доживљај имати аутоматску пушку, то је била привилегија и гдје ће водити човека на заклетву са «рударама» чизмама и пушком М-48. можда су водили неке друге али из мог мјеста нико није ишао

на заклетву, није још било, шаролико знате још то није било како треба ни обучено, неко је имао ловачку пушку, неко М-48, понеко има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас господине Савићу питао неколико питања, Ви сте дипломирани правник, вршили сте и одређене функције не посредно пред рат, после сте такође били на одређеним функцијама што значи да сте учествовали у тим збивањима која су захватила Зворник, па бих Вас због тога питао јер сматрам да би требали да знате да ли су и ако јесу позивани добровољци из Србије да дођу да учествују у помоћи српском народу или можда из неких других разлога?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није ми познато, ваљда добровољци сами долазе, не знам да их је неко звао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је радио Зворник био у функцији, односно да ли је та радио станица радила?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам први пут крочио у Зворник дакле око половине априла месеца, није имало домет до мог места 15 километара, ако је шта радило ја ту много нисам могао чути.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли Вам је познато да ако су ти добровољци сами долазили да је одређено неко место где треба да се јаве, коме?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам јер то су била војна питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како је вршен тај прихват?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам то су била војна питања о којима ја немам никаквих сазнања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су одржаване те седнице извршног одбора, односно привремене владе?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У згради општине, у канцеларији извршног одбора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то канцеларија извршног одбора која је празна или ту неко седи?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па испред је била секретарица, а кад је сједница на челу је био председник привремене владе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, мислим у тој просторији, канцеларији, да ли неко седи па он треба да изађе да би се одржала та седница или је то празна сала где се одржавају седнице?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не разумијем питање, када дођемо ту седи председник и заузму се мјеста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћу да Вас питам, да ли је то канцеларија председника?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па рекао сам, канцеларија извршног одбора, председник извршног одбора, то је та канцеларија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи он ту седи кад ни нема седница и кад су седнице?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ваљда је ту сједио, ту би требало да сједи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па волео би да одговорите не ваљда, него да ли је.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Имају двије репрезентативне канцеларије, значи председника општине и председника извршног одбора, које су уређене за те

намене, остало то је зграда стара преко 100 година, остало су веома лоше, па и то је нормално ту су се сједнице одржавале и ту је сједио ваљда није сједнио напољу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ми можемо да претпостављамо пошто нисмо били тамо, а Ви би требало да нам кажете пошто сте били тамо како је уистину било, да ли су врата од те канцеларије где су одржаване седнице гдеј е седео председник извршног одбора, односно привремене владе, да ли су тапацирана или су обична она дрвена врата?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се тих детаља, заиста ја не придајем значај знате том намештају канцеларијском, нисам обраћао пажњу, не сећам се уопште каква је су то врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се догодио тај.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Тим прије што је било реновирање после рата, тако да не знам, не сећам се уопште детаља тих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се догодио тај инцидент са упадом тих наоружаних људи где сте Ви били испред чекајући да уђете код председника, да ли се нешто чуло из те канцеларије?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није, рекао сам да нисам ништа чуо шта се дешавало не знам, није значи било ни тумбања ни викања, шта се дешавало ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да нам, када сте Ви присуствовали, опишете један ток седнице привремене владе, како она тече у смислу да ли се ради по припремљеном дневном реду који се унапред саопштава, да ли су одлуке унапред припремљене, како долази до чињенице да се нека одлука донесе и тако? Без обзира о којој је одлуци реч.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Сматрам да нису неке припреме темељите обављане, значи то је закаже се сједница брзо, кратко траје, продискутује се, донесе се закључак и онда иде се даље, није било са садашње тачке гледишта боље би се то могло припремити, није дакле припремана детаљно, а није нико, не сећам се да је неко доносио унапред написане одлуке, тога се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На оним седницама на којима сте Ви присуствовали да ли се уопште постављало питање разматрања исељавања из Козлука, онда да су почињени неки ратни злочини, нека кривична дела?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја се не сећам тога, ту сам кратко прошао значи од 05. маја до 20. маја ја нисам практично никако долазио ту, а после тога значи тих 10-так дана сам врло, два-три пута се свега одржала сједница, било је велики број избјеглица, смјештај је био у питању и након тога ја сам отишао, не знам шта се дешавало. Није у мом присуству, не сећам се да се расправљало о тим стварима о исељавању или тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам Вас разумео да се таква питања нису ни разматрала на ратном секретаријату, па ми је мало нелогично зове се ратни секретаријат а разматрају се питања на пример избјеглица?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па и мени није логично, међутим ваљда због рата, рат је па је све ратно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви мобилисани и отишли сте у своје село, кажете да сте припадали том неком пешадијском батаљону, знате по надимку како се зове командант батаљона, а како се зове непосредни старешина ваше јединице и колико је ваша јединица бројила људи?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је био дакле вод у формирању, е сад тих пар момака, десетине можда људи из села који су ту били који су имали нешто од оружја и ту је било можда 10-15 људи, не сећам се поименично, а то би требало да буде вод, међутим свак је могао да буде командант, у ствари непосредни командант је био тај командант батаљона, тешко је било доћи до команданта, мислим да још нисмо ни имали команданта вода, командира вода. То би био командир вода, чета је још требало да се формира, међутим нисмо га још имали, било је то директно су се обраћали доле у Петковце, значи ако нешто треба, тако је текла комуникација, још је то био хаос, још је то било зато сам и рекао да је тек права војска настала касније када је дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви бирали тада између себе да неко буде да кажемо први међу вама који ће контактирати са овом командом батаљона или?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисмо бирали господине тужиоче, ту је био проблем успоставити било какву команду, рецимо деси се да неко остане на стражи да сачува два сата треба да дође смјена, њега нема па остане по читав дан и ноћ, без икаквих последица, баш зато што се не може успоставити ко је прави старешина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можемо ли сматрати да сте Ви те дужности којима сте силом прилика били изложени, односно морали да обавите договором између себе, распоређивали?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па више нека врста прећутног договора, ја ћу сад остати на стражи два сата, па колега следећа два и тако, ако су људи од рјечи није било проблема, међутим обично су људи настојали да се извуку, почели да бјеже и тако да је тешко ту било успоставити неку координацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још бих Вас питао у вези са овим разговором са Јасном Буљубашић, ја сам разумео да сте Ви пре тога пошто сте радили заједно били у одређеним и пријатељским односима?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Врло коректним односима, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, е сад ме занима она Вас пита за Вашу породицу и тако, а Ви не питасте за њену или сте питали па Вам она није казала за судбину њеног супруга?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да Вам кажем она је звала одакле, из Њемачке, изненада ја сам био мало изненађен, нисам је дуго чуо и кратко је трајао разговор, заиста да ли је то због импулса због чега, није ме питала, нисам се изненадио кратко је само питала шта има, шта се ради, ја не знам зашто није говорила, она је процјенила, није ми то говорила и ја још једном кажем баш ме чуди пошто се обично знало да је описала такав сусрет, ја сам имао сличан сусрет са госпођом Тадић, а не са њом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала лепо, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Мене интересује кад је престао да функционише суд за прекршаје у Зворнику?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па није званично доњета никаква одлука.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А фактички?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па фактички, шта да вам кажем ја сам дакле осао од почетка априла, 02-03. априла, заробљен, окружен у окружењу, нисам заробљен, нисам могао доћи, хаос је био, практично можемо сматрати значи кад су никле барикаде, да је тад могао да престане.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ког датума?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па почетком априла кад је дошло до пуцања на војнике у селу, тад ту ноћ су никле барикаде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А колико је било запослених, какав је био састав суда за прекршаје?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Само полако, да се присјетим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Национални?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Какав састав?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Национални, пре рата? Пре него што је престао да ради?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па било је ту негде сразмјерно, пола-пола.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да Вас питам, је ли знате да се поделио по том националном кључу СУП кад у Зворнику?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није ми то познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није Вам било познато у то време?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам се ја тога, ја сам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Судија за прекршаје, то има везе са СУП-ом.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не бавим се, ја нисам волио никад политику, ја сам доста тих и повлачио сам се где год сам могао, има људи који воле каријеру, воле интересује их ствари.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него повезан је СУП и судија за прекршаје?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам имао са њима одличну сарадњу, значи све до избијања, до последњег дана то је био петак, ја сма имао фантастичну комуникацију са тим МУП-ом, тад је био начелник Мустафић некакав, ја нисам имао никаквих проблема са тим људима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него била је, овде има једна у списима овог предмета постоји податак да се тај СУП поделио 5-6 дана пре?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам дакле имао од тог априла контакте нормалне око привођења, мада је то већ престало са привођењем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте били ово кад сте последње за овог председника суда за прекршаје, члан СДС-а?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја нисам никада добио књижицу, међутим тачно је да сам тада када је дошло до спајања када су везане двије заставе, уплашио сам се заиста озбиљно и тада сам приступио у као осноивање, израдио сам ја оснивачке акте и био сам симпатизер СДС-а, то је тачно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте били члан?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам никад добио чланску књижицу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате како је формиран кризни штаб, по каквом кључу је формиран и је ли по кључу неком? Ко је био председник кризног штаба?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ако сте пажљиво слушали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, добро.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није био потребан кључ.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Него?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Колико ја знам није био једнонационални састав.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је постао, је ли биран председник кризног штаба или је по функцији био?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Рекао сам, мени је саопштено члан си кризног штаба, назвао ме господин телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морамо то што имамо из писмених доказа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо још два сведока, бојим се да нећемо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сад је рекао да је да није био састанак његов са Јасном Буљубашић, него са једном другом.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То сам рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И да је ту другу жену водио, не знам тамо на кафу, сад је то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не и мало пре је рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Наравно, па сад ја хоћу да питам нешто у вези са тим, да ли је он уопште знао да се Павловић вози у «стојадину» без таблица?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам јасно рекао, Ви понављате питања, ја дакле тог човек чуо сам за њега, нисам знао тог човека да ли се возио авионом или колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни њега упознао, а камоли «стојадина».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, због изјаве ове Јасне, а он каже то је нека забуна у личности, да је нека друга била жена.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Чуо сам за име тог човека али не знам чиме се возио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А је ли знао за његово, јесте знали не само његово, него да ли неки функционери то, те полиције, војске, ове су у хотелу «Видиковац», како се зове, који је хотел «Извор» или не знам који је хотел она поменула «Извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Видиковац» на Дивичу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: «Видиковац» на Дивичу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било на «Видиковцу» тад у време рата, шта је ту било да ли знате?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У хотелу «Видиковац».

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам, «Видиковац» је измјештен из Зворника неких можда два и по, три километра, а то у ситуацији када имате јединице

без контроле је предуго да би човек ту приступио, не знам шта је ту било, шта се ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Ја би само питала да ли је сведок будући да нам је рекао о томе, о тим разним групама које су биле по граду, да је он био јако забринут, да ли је оно о томе поставио неко питање на ратном секретеријату или претходно извршном одбору, да ли је нешто питао Бранка Грујића или неког другог, како, шта радити?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мислим да ме судија питала, па сам дао одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања о чему конкретно?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је о тим формацијама које је виђао по граду да су пљачкале, да ли је о томе разговарао, рекао нешто на томе састанку ратног секретеријата или Бранку Грујићу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам судији јасно рекао да је после господин Грујић рекао да ту банду треба растерати, био је огорчен, после тог инцидента када су они упали, а то је био одговор на конкретно судијско питање, ја не знам на шта мислите Ви.

НАТАША КАНДИЋ: Управо на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На те по улицама што кажете, не ови што су упали, него ти што по улицама, јесте некад рекли видео сам по улицама раде то и то.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам ја видео ништа да раде, а кажем улицама шетају, сретну да легитимишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, а јесте ли о томе причали на влади?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нешто да иницирате расправу? Не, добро.

НАТАША КАНДИЋ: А и ово кад је поменуо да је опт. Грујић рекао да треба растерати ту банду, где, када му он то каже? Када он то чује да он то каже?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Непосредно док је још био под утисцима, он је исто био у шоку доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су ти људи упали, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли на седници владе или у њиховом личном сусрету када одлазе они из канцеларије, када, када он то чује?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Након тог упада, дакле на некој првој сједници кад је то било, он је рекао, још је био сјећам се доста је био у шоку, испричао је то и каже то треба протјерати ту банду, на некој од наредних сједница владе, тада је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: А јел је то био дневни у оквиру дневног реда те седнице?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сјећам се госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесу ли протерани?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сјећам се да ли су тада протјерани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта значи да ли су тада, да ли су некад после?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам, да ли у смислу да су они још овај један период, ја сам касније чуо да је господин Грујић још у пар наврата имао неких проблема са њима, да су упадали да су га малтретирали, тако да очигледно да их нису одмах протјерали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули шта је предузимао кад су га малтретирали? Је ли се неком жалио, је ли имао некога?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам после тога чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Јел има нешто у то време што се догађа што сведок поставља као питање јер овако пролазе, а не догађа се, он се не пита, не реагује, јел има нешто што он пита, он је судија, био председник суда, значи неко ко представља ипак неку врло важну личност у том граду, је ли питате нешто?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја не разумијем питање уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни ја не разумем. Конкретно шта питате, не знам шта.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, да ли је на седници, он је члан значи тог ратног секретаријата, претходно извршног одбора, јел може да издвоји једно питање које је он поставио у вези са тим ратом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези решавања, јел било нешто што сте Ви осетили потребу да треба да се реши?

НАТАША КАНДИЋ: Далеко пре тога своју породицу одводи изван Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево ја ћу мало објаснити. Има ли нешто што сте Ви имали потребу тамо да поставите као проблем да се реши?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам дакле рекао јасно и гласно да сам имао задатак да се бавим значи смештајем избелих лица, иако сам био неразрешени председник Суда за прекршаје, прикупљање неке помоћи да се ти људи припреме и да се смејсте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где сте смештали избеглице?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: У спортски центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У спортски центар?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли неке избеглице смештене у неке куће испражњене, напуштене?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ту је био сабирни центар, касније куд су ишли ја више не знам пошто сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам познато да су неке избеглице дошле и смештене у неке куће околних села Козлук, Дивич?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Знате шта се десило, знам по граду да су они кад је досадило, кад је почео значи да их наједа смарад и болест, да су они се сами неки провалили да је то хаос настао кад су кренули да траже сами смештај по кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добор, а да ли је општина нешто тако око тога радила?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Општина је покушала да уведе реда, међутим они су сами ишли по кућама, то је било страшно нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми имамо овде у писменим доказима неке одлуке комисије за прихват избеглица?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Одлуке су се доносиле, јесте, па ишле су одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се смештају у куће, је ли Вам то познато?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ишле су вјероватно одлуке, међутим тешко је то било спровести. Ја могу да вам испричам, ако се смјести у један стан, учини му се да је љепши следећи онда он промени у току ноћ пет станова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко их смести у тај први па се он њима не свиђа?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па смејести вјероватно неко из општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко из општине?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам нешто познато о томе да је била нека одлука на нивоу општине, да се ти људи негде смештају осим у спортски центар?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам се бавио дакле сабирни центар да се првобитно значи припреми, да се ту скупе и да се нахране и да се смејсте, а касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За после је ли Вам познато, даље где иду, по кућама, по смештају?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Касније, видите рекао сам да сам већ отишао после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Процес је трајао у јуну, јулу.

НАТАША КАНДИЋ: Још само ово питање, кад помиње тај сабирни центар, кад је основан тај сабирни центар и докле функционише сабирни центар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спортски центар.

НАТАША КАНДИЋ: Спортски, па добро али сабирни је.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ви мислите да је то тако могло било да се пише одлука, то је настало спонтано само једног дана грунуло је десетине аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кад, време од прилике ако можете да определите?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па мај мјесец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај месец, добро.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Или крај априла, то је страшно, то су десетине аутобуса, дошле жене са завежљајима, дјеца, није ту било времена да се пише одлука о сабирном центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је сведок, једино и јасно помиње да се он бавио пословима који се тичу смештаја и обезбеђења избеглица, да ли је он та одговорна особа за питања избеглица у Зворнику?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам Вама одговорио, знате шта је сабирни центар побогу.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас зашто сведок овако одговара. Па молим Вас Ви сте судија, да ли је Ваш задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се Ви то нешто наљутили или шта?

НАТАША КАНДИЋ: Да Ви набављате ћебиће за избеглице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пуномоћника? Тако ми делује, не знам, можда грешим. Ја то морам да питам.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Имам висок притисак па можда већ имам проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А висок притисак, хоћете да направимо паузу?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи питање је било, ево преко мене питања. Значи питање је било да ли сте Ви били одговорна особа за смештај избеглица? Изволите.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам рекао дакле разлог је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то питање било ни једном.

Да ли је био одговоран?

Колега молим Вас.

Изволите. Ја сам сад питала. Изволите.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па рекао сам, сабирни центар је друго да се то смјести, да се прихвати и прихватни центар, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви сте били одговорна особа за тај прихват избеглица?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред владе, јесам добро схватила?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па да, после дао ми човек задатак и рекао иди, покушај то некако увеси реда да не буде да не пиште, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грујић Вас је за то задужио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може да нам наведе одакле су избеглице долазиле и где их је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате одакле су долазиле?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Долазили су, највећи то је био из општине Живинице, из Брњица долазили су, па онда из Тузле, из Бановића, из Зенице, па после из Сарајева, тако су.

НАТАША КАНДИЋ: Ми смо јуче овде чули од сведока управо у вези са тим избеглицама из Брњица да је о томе било разговора и преговора у влади за њихов смештај, па баш пошто сте поменули избеглице из Брњице, где су оне смештене?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Конкретно ја сам рекао јасно дакле да сам после мог одласка крајем маја не знам шта се расправљало, а знам као сваки грађанин да су се смјестили, видио сам их после да су живели у Ђулићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је пре њих живео у Ђулићима?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па мјештани села Ђулићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сигурно нису мештани Њујорка, али где одоше они?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Отишли су, о откуд ја, ја не знам, нисам их ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам ја у ком су правцу отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте на којим то састанцима и телима се разговарало, управо о томе да ће сељани из Брњице да иду у та села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви присуствовали некој седници?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не, ја таквим састанцима нисам присуствовао, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да су дошли тамо?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Зато што када се жели доћи у мјесто Шетиће, мора се проћи кроз села Цер, Грбавце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео је људе тамо.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ђулиће, Петковци, па Шетић госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Нама је јуче сведок рекао да су избеглице из Брњица отишле у Козлук, па?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су неки у Козлук отишли?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам, ја знам да сам виђао горе пошто често пролазим, видио сам те људе горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је подносио, будући значи да је био задужен за ћебиће, звао је фирме по Србији, да ли је он на ратном секретеријату или претходно извршном одбору подносио извештај о стању пружања помоћи избеглицама?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам имао времена ја сам дакле све је ишло преко Црвеног крста, ћебад се дјелила, нисам имао времена нити је било потребе, то је била ћебад, храна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли уопште правили писемни траг о Вашим активностима, било шта?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није било времена, кратко је трајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни спискове људи, ништа?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Пар дана. Не може се списак ту направити кад се није могло проћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је неко тражио на влади или на секретеријату извештај од Вас да кажете шта сте урадили или не?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Мало сам радио у том периоду, мало сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то мало што сте радили јесте ли неком рекли ево ја урадио то, сместио толико, издао толико хране или нешто? Је ли Вам неко то уопште тражио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није, кажем то је пар дана било, тај талас, један удар био који је страховит био, све је избацио из равнотеже, какав није се могло извештај говорити усмено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ништа писмено се радило?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Није било времена, није било времена.

НАТАША КАНДИЋ: Па на пример, како зна коме је он правдао колико је пошто се бавио ћебићима, колико је ћебади поделио?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не знам шта је ћебићи, ја знам за ћебе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћебади, добро.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Црвени крст је значи доносио, ја сам само.

НАТАША КАНДИЋ: Па мало пре сте све време тврдили да се Ви бавите ћебићима.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не мислите ваљда госпођо да сам ја носио ћебад на леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте правдали некоме нешто?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам носио ћебе на леђима и нисам ни правдао него сам Црвени крст везао и људи су активисти доносили то, упознали значи ту је избеглица много дјеце, много жена и Црвени крст је те значи активности.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви доносили одлуку ко ће добити ћебић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Јер нам то говорите да сте се тиме бавили.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам ја ћебад носио ни доносио одлуке заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало смо се удаљили опет од теме.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не би могао физички то да урадим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само једно питање за избеглице, јесу ли то били и жене и деца и мушкарци из Живиница, из Тузле?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па да вам кажем знате шта је избеглица, то је све болесно, кљакасто и мушко и женско и дјеце, свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било и мушкараца, војно способних то питам?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То су ђедови били, бабе, жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Било је мушкараца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војно способних је ли било?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па било је свашта, наравно да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Избеглица?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Само ово, да ли је Црвени крст њему подносио извештај и да ли је на пример у вези са Козлуком њему као неком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он тад био, то је 26. јуни, а он је тада већ у Шепићима војник, није то више радио.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам тад удисао свјеж ваздух, заиста не знам шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добор.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тада, то је крајем маја, Ви сте месец дана је то касније, није рекао да је после, после више нисте радили тај посао је ли тако?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У секретеријату?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од краја маја више није радио, а рекао је да је радио 10 дана. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само једно питање, колико је бројчано, да ли може да се изрази стотине, хиљаду, колико је било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду, крај априла?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да вам кажем, ја говорим према капацитету спортског центра, било је сигурно преко 2 хиљаде људи, а можда и између 2 и 3 хиљаде, колико може примити, пун је центар био, то је било није се шибица могла гдје пасти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Питања изволите.

Ево господин Грујић да Вам постави питање неко.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Дobar дан, ја сам мало па морам да се ослоним на Ваш овај пулт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате гласније, ништа Вас неће чути кад транскрипт се куца.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Као кадар Српске демократске странке предложени сте још на заједничкој скупштини, када је још функционисала заједничка скупштина 1990. године после избора за председника Суда за прекршаје, је ли тако и изабрани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Је ли то било питање или шта објашњење сведоку?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање, питање је ли био изабран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био, па то реците питање.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја правник, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте му већ дали одговор на питања која сте му поставили, знате, то не може по закону.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја правник, кад будем завршио за правника, онда ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али онда морате преко суда, морам ја то, не можете поставити питање у коме има и одговор, знате.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље, на сједници општинског одбора СДС-а 22.12. по упутству које смо добили оно А и Б, ми смо формирали кризни штаб, потшо је било тамо да се уврсте сви функционери који су кадрови СДС-а у тај кризни штаб и господина Славка смо такође изабрали у кризни штаб, јел тачно?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Тачно је, рекао сам да је значи крајем децембра да је било.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. Је ли тачно да је одржана прва скупштиан српског народа, оно издвојена кад су наши одборници наши 27.12.1991. године?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се датума.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Ево имам ја овде одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је одлука, тако иде питање и ако знате када, немојте му Ви одговорити унапред.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се датума, али рекао сам чини ми се да је већ скупштина формирана за случај да дође до одвајања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је резервна што сте рекли резервна скупштина, резервна скупштина?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, то је та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате да је формирана?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Формирана је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То није спорно, то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли знате на коју сте функцију Ви онда изабрани на тој скупштини?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сећам се.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: За начелника геодетске управе, ја ћу Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На скупштини?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што се враћамо сад кад нам је то децембар?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што је онда као начелник геодетске управе постао по функцији члан извршног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, он је рекао да је постао члан извршног одбора.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Па зато да мало то појасни само.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Па ја сам рекао да сам био члан извршног одбора.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Ову одлуку морамо мало боље да погледамо, Ви сте је погледали површно, па бих Вас замолио да прочитате ову тачку пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју одлуку сада показујете? Од 10. априла?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлуку о реорганизацији владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О реорганизацији?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Да од 20. мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ова.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Од 20.05.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Је ли тачно да ови секретаријати су основани ради функционалности владе, да припреме влади тачке дневног реда и да влада доноси одлуке, а ови секретаријати нису могли донијети ни једну одлуку?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам већ дао одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала то већ питање, нећемо сад да понављамо. Питала сам га да ли је после тога биле седница владе, рекао је није. Јесте слушали?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја то нисам чуо, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чак сам то предочила из дела Ваше одбране, господин Грујић је рекао да је после тога секретеријата ишла седница владе на којој се све то верификује, Ви сте рекли не, да Ви нисте присуствовали?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је после 20. маја, дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Већ не сјећам се таквих сједница, не сјећам се отишао сам већ, да ли је било или није не знам.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је могуће да сте заменили састанак владе са састанком секретаријата, јер смо ми одржавали састанке владе и ови секретаријати се нису састајали никад?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Не сјећам се, рекао сам што сам знао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, па то не сећам се ништа не значи, господин Грујић каже да тај секретеријат и штаб уопште нису заживели, да то је била формална одлука донета, али да се није уопште, да то није заживело, а Ви кажете да је управо за то издвојено да је то схватили смо врло битно било раздвајање управо?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Напротив, ја мислим да је управо овако ово заживело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље питања.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли знате кад је почео рат да сам ја по упутству А и Б постао по функцији председник овог кризног штаба?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја никада нисам чуо за упутства А и Б до прошле године када сам читао списе, онда сам прочитао и чуо за упутства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали за ту варијанту А, варијанту Б?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Нисам знао уопште те варијанте А и Б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда нећемо питати ако ни тад нисте знали.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли Вам је познато да је Аркан када је дошао у Зворник да је смјенио мене и поставио на моје мјесто за председника кризног штаба Драгана Спасојевића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би Вас заиста молила да водите рачуна о овим псеудонимима.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте одмахивати, не знам шта то значи.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо, ја заборавим псеудониме, а кад се помиње нек се помиње име и мог оца покојног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше име, какве сад то везе има са заштићеним сведоцима?

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Моје име, ево јасно и гласно сваки дан се помиње хиљаду пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално, Ви сте оптужени нисте заштићени сведок.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Нека се онда и мој покојни отац помиње овде који је био са мном изабран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сведок, Ви сте оптужени. Изволите?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Као што сам рекао дакле ја сам остао у Шетићима, међутим када сам дошао чуо сам да је господин Грујић добио батине од Аркана чини ми се, у Малом Зворнику то се причало увелико по граду то је знао свако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није то спорно. `Ајмо даље.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сви кажу.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: А зашто је добио батине, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нисте били ту нећемо даље о томе.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли се сећаш или си чуо или ниси био сигурно, да је Жућа напао комплетан штаб Територијалне одбране гдје сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је већ да је чуо да се то још дешавало, рекао је.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас то је рекао за општину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекао је да је после чуо да се још дешвало.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Рекао сам да сам чуо да Вас је касније малтретирао, да је упадао исто.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли се сећаш за инцидент када је разоружан начелник СУП-а и ја са њим у току ноћи и Славко Томашевић?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Чуо сам за тај догађај, али нисам био присутан, чуо сам да сте разоружани и да сте имали непријатности.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Знате ли да смо тих дана на сједници владе подњели оставке све тројица нас и ти заједно са нама?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ја нисам поднио оставку, ја сам отишао, али знам да сте Ви били револтирани, да је Томашевић био револтиран, а ја сам отишао, добио позив од Кљајића и отишао у Шетиће, послје је сте мане у августу раздужили.

ОПТ.БРАНКО ГРУЈИЋ: Толико, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Има ли још неко питања? Нема.

Констатује се да више нама питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви још нешто да додате евентуално?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колегиница Вас је нешто питала за те ратне злочине, Ви сте тужилац нисте заменик?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како не знате да одговорите на питање?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Ми смо сви тужиоци, нема, а има главни тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Главни тужилац?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Да, да, фактички ми смо заменици само што се не зовемо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте заменици, добро. Колики су Вам трошкови, да ли тражите трошкове за долазак и повратак?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Једино што сам дошао возилом својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте платили?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Имам економично возило, на 100 километара троши четири и по литре нафте, пет рачунајмо, значи хоћете од Зворника рачунате или до Бања Луке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам одакле сте Ви дошли, ми смо Вас звали у Зворник?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: Узео сам дан, да образујем `ајде 400 километара значи 20 литара нафте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: 20 литара нафте колико дође, значи 50 марака за гориво само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конвертибилних марака, то је 25 ЕВРА, добро.

СВЕДОК СЛАВКО САВИЋ: То је стварни трошак.

Констатује се да је сведок тражи трошкове за долазак и повратак до суда у износу од 50 Конвертибилних марака па суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте се одазвали позиву, можете да идете.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 12,10 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сведока Стеву Радића.

Добар дан.

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да утврдимо да ли сте Ви тај Степа или их је било више.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку саслуша сведок СТЕВО РАДИЋ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тако?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Обрад.

Од оца Обрада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: 17.09.1954.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У месту?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Нови Козаци, Кикинда.

Нови Козарци, општина Кикинда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живите сада где?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Светог Саве Б 1/5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: 1/5, стан број 5, први спрат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Стан број?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 5, овде пише 8. Шта сте по занимању?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Тренутно референт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега и где?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: У «Глиници», референт заштите на раду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У фабрици «Глиница»?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са нашим оптуженима Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Филиповић Синиша, Драгићевић Драгутин?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, забрањена је казна затвора до 5 година, уколико сматрате да би сте се изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу нисте дужни да одговарате на поједина питања упућена Вам у судници. Ја ћу Вас молити да прочитате тај текст заклетве што ту имате испред наглас и да положите заклетву да ћете говорити истину. Изволите.

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Да одмах ја читам или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, на глас, јесте.

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Предмет овог кривичног поступка је према оптужници Тужилаштва ратни злочин против цивилног становништва у периоду мај-јули 1992. године на територији општине Зворник. Помињу се догађаји присилно пресељење цивила из Козлука, из Скочића 26. јуна 1992. године и злочини у Дому културе у Челопеку над муслиманима и на пољопривредном добру Економија и месту званом Циглана, у периоду значи мај-јули 1992. године. Да нам кажете је ли Вам познато нешто о томе?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Па познато ми је толико што сам највише слушао о томе, никад нисам одлазио на та места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите нам кад сте слушали и шта сте чули?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Па то је уопштено било прича једноставно о тим догађајима градска прича, месна прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се прича?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Па, причало се да је почео рат пре свега, да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се ваљда десило, није се причало?

СВЕДОК СТЕВО РАДИЋ: Па десило се рат да и онда је почело не знам, није ми јасно питање, није ми јасно питање на шта треба да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули да се прича, пошто кажете, нисте видели те злочине?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, нисам видео, чуо сам, између себе смо разговарали, причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви чули лично?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, да има, да има људи који су на неки начин били смештени у тај Дом у Челопеку. Није то далеко од Зворника и за Економију ја не знам, мислим, нисам ни знао да на Економији има некога. Знао сам да има у Челопеку и у Техничком центру у Каракају, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Циглану тамо, фабрику црепа, цигле?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, нисам никада чуо да има неко да је затворен у тој Циглани, ја лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте чули за Дом културе?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, да има људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сада то чујете да се дешава и ко је то тамо?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Знате, судија, ако ја могу да мало појасним нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Овај, пошто сам ја из Кикинде дошао у Зворник 1981. године и често сам одлазио за Кикинду, у међувремену, у мају месецу ми се супруга повреди, бивша супруга, сломије ногу, тако да сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком мају?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У мају 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звала Ваша супруга?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Анђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Анђа, добро.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Тако да сам ја, овај, био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас не питам шта не знате, него шта знате.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не, не, нисам упознат са Цигланом да је био неко затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се причало о Челопеку, хајде нам то реците, добро, рекли смо да нисте, него за тај Дом културе шта сте чули, колико дуго чујете и шта чујете, ето то, да ли чујете ко је ту, шта је ту?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Највише сам чуо када се то све завршило, право да Вам кажем, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо оно најмање што сте чули док је трајало.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, да има људи тамо смештених, да, једноставно да су били и знам одаклен су били, са, из онога Дивича, ништа не знам друго, мислим, нисам имао потребу, нисам одлазио тамо, нисам знао, сем једног јединога пута што сам отишао тамо, то је било, не могу се сетити тачно, мислим да је, не знам, не могу се сетити тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец, време?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, не могу се сетити стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да сам одвезао званог Тору, Славковића и Пиварског. Ја сам изашао из стана, пошто сам у центру становао, јер су они били смештени ту у обданишту неком што код нас има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У граду да и ја сам изашао. Пиварски је стао преда ме, каже, кључеве или нас вози. Ја нисам хтео да дам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како каже, кључеве?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Кључеве или нас вози. Није споменуо ни где ни шта и ја нисам могао да дам кључ од аута и одвезао сам их са једним човеком сам их одвезао пред Дом у онај, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чији је то ауто и који је то ауто?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Моје ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лични Ваш?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Моје лично, «Лада Самара».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Црвене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то доба дана било?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био дан или ноћ?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Дан, дан, дан је био, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, кључеве или вози?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да и ја сам сео са њима, одвезао их тамо и стао испред Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима двојцом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима двојцом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: И још један је човек био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се тај звао, да ли знате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Е не знам, нисам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже, вози?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Пред, тамо у Челопек, није говорио ништа, само ми је казао, вози и ја сам возио, возио, возио и онда је после када смо били у Каракају, каже, вози за Челопек. Ја сам их одвезао тамо и после су се тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су тада већ биле те приче да има тамо људи или не?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, не, не, нисам ја знао за то, тек касније сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде да завршимо тај сегмент приче, значи Ви доведете њих тројицу?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја сам остао у колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где они иду?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам где су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где их довозите?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Пред Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Дом је поред пута самог?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, поред пута, ја сам стао пред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они, где одоше?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Одоше, отишли су иза тамо, ја не знам где су отишли, иза отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тада било у Дому, да ли сте знали шта?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали да ту има неких људи?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, нисам уопште знао у том моменту, нисам знао да има некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких људи околно тог Дома?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске, полиције, мештана?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, ја нисам никога испред видео где сам ја стао аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту она кафана, нека радња, нешто?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Тада није била радња, био је само Дом, то је био стари дом, није било кафане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А она продавница у оквиру Дома са улице?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тада, да ли је била?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не, ја мислим да није тада била та продавница, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека кафана ту близу?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, то је била од раније кафана са десне стране, овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На истој страни где и Дом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: На истој страни, али пре из Зворника када се долази, пре мало нешто, шта ја знам, можда једно, раздваја их само улаз тај, пут иза Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радила та кафана тада када Ви долазите?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви стајете?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја сам био узбуђен, тако да нисам уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте били узбуђени?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не знам, нисам, пазите судија, ја могу само једно да кажем, да сам доживљавао то јако тешко и само то када је кренуло, када се десио тај рат и то све. Уствари, то још није ни био рат, ја сам сматрао да ће то бити мало нешто можда месец, недељу дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били генерално узбуђени или због ове вожње, не схватам?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, генерално, генерално узбуђен, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Ви долазите, паркирате кола, где?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Испред Дома, на улаз у онај културни центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите улаз у Дом, врата, ту где Ви паркирате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, врата су била испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели улазна врата?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ја сам стајао са стране, видео сам, знам да имају врата ту, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, где они одоше, да ли сте видели где одоше?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Отишли су иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има и тамо неки улаз?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, испричајте нам.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: После је то срушено, ја нисам ишао да обилазим то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам даље шта се тог дана догађа?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ништа, ето то, ја сам их ту довезао. После су они извесног времена, каже, сачекај нас ту, ја сам њих сачекао, слушао сам

вести, музику, не знам ни ја шта, док су они били, нисам уопште излазио из кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго су били?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни отприлике?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не могу да се сетим, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто неуобичајено, неке звуке за време док сте били у колима?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке пуцњеве, нешто?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, ја нисам, јер сам ја слушао музику и нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они се враћају, исто њих тројица?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, јесте, Пиварски је псовао на овог Тору, псовао га је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Псовао га је, када је прилазио колима, када су се отворила врата, пошто су хтели да уђу унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се враћају?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, да, псовао му је, не знам да ли могу да будем вулгаран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, можете, како да не.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јебем ти мајку, што их ниси везао, у том смислу нешто је проговорио, причао. Ми смо сели и одвезао сам их ја за Зворник и они су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога што није везао, да ли сте то чули?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, нисам могао повезати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су причали нешто после још?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нису причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нису причали, љути су били један на другога и само су ћутали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај трећи, како је он изгледао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, није он се вратио са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Треба да нам кажете да би и ми знали.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Рекао сам ја само да је се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сами знате, не поделите са нама то, цабе.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како су били обучени тај Торо и тај Пиварски?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Торо је био, били су у маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке ознаке?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Торо је имао бели, бели опасач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бели?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Бели опасач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Пиварски?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Није имао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке капе, неке ознаке, коме су припадали?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не сећам се, било је толико ознака код војске, ја то нисам гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви, испред Ваше зграде сте их?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, они мене, они мене су пресрели, јер сам ја излазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте испред зграде када су Вас срели?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, јер они су ишли вероватно из обданишта, јер они су ту били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде сада да вратимо мало причу уназад. Од када Ви њих познајете, пре тог догађаја, када сте их први пут упознали? Видим, знате им имена, надимке, презиме.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут те људе видели и упознали и где и у ком својству?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Пазите, ја сам, када се то све почело дешавати у Зворнику, овај, они су били за мене добровољци, лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то први пут када их упознајете?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, можда негде, па у мају месецу, да ли је то била средина или почетак, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут када сте их упознали?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде испричајте нам, где, како?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не могу ја, то је тако давно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само чега се сећате, наравно.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Судија, ја сам човек који је оперисао срце и уградили су ми бајпасе и после операције, многе ствари, можда сам ја то намерно желео да заборавим или нешто, али много ми је тога из памети изашло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви радили у то време?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја сам у почетку када је то кренуло, био у «Глиници» на обезбеђењу «Глинице» и повремено био возач, пошто ми је тадашњи, тадашњи овај безбедњак у «Глиници», шеф обезбеђења молио ме повремено да идем да возим ауто службено и повремено сам, једно два, три пута сам возио храну у Беглук Поље, то је тамо према Глумини, електропостројење једно које, где сам ја возио храну Муслиманима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим Муслиманима?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Муслиманима који су били у том постројењу. Ту је Муслиман један дуго остао и живео, овај, ту је и његова породица била и шта

ја знам и са мном је ишао један полицајац и ми смо њима носили редовно храну, да би он остајао ту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту му је било радно место истурено?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Радно место му је било и уједно да чува то постројење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај шеф обезбеђења што Вас је задужио да возите?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Живан Бошковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да возите храну?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте пре рата радили, где сте радили?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, у «Глиници» био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које радно место?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Калионичар ВКВ:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када то постајете радник обезбеђења?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисам ја никада био радник обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро, када Вас ангажују за те послове?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ми смо били унутра у кругу творнице смо дежурали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се заратило?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Када се заратило, да, када су почела ратна дејства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када постајете возач повремени?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, возач постао сам чим сам био у «Глиници», чим сам дошао ту, чим сам, мислим нисам нигде ни ишао, него у «Глиници» био, чак нисам ни ишао кући, да, нисмо могли ићи у Зворник, јер је био Зворник заузет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте спавали?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Спавали у собама, горе у управној згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У фабрици?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада кажете, повремено сте возач, Ви возач и којег возила?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, није то било ни служба возача, него једноставно, то је било по потреби када није било ту довољно возача, да ли су били одсутни оправдано, неоправдано, да ли су побегли за Србију, да ли су побегли, не знам ни ја где, али су ми, нема нико, хоћеш ли, можеш ли, требало би, човек је тамо гладан, отићи ће, побећи ће, дај да га обезбеђујемо да има храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тамо значи?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Само тамо, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте возили неку личност, некога?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог Пиварског, да ли сте још некада пре или после овог догађаја са Домом културе возили?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Возили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возили Ви?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада, само том приликом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Само том приликом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је познато, да ли је он имао неког свог возача лично?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме је припадао тај Пиварски?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам ја, не знам, то ја не знам. Ја не знам никога ни где је ко припадао, ни шта је припадао, стварно не знам, ни ту хијерархију која је водила од војника до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте служили војску?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били нешто у резервном саставу, да ли сте имали неки чин?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте мобилисани, да ли је била мобилизација нека?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: То је касније било негде, ја мислим 15. маја или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тај период нас и интересује. Где сте мобилисани?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Мобилисани у каракајску чету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чету чега?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Чету, једноставно, чету каракајску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је чета која припада, коме?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Петом батаљону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петом батаљону, чега?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то, после?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15. маја, рекосте?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, мислим да је у мају било то, та мобилизација. Међутим, ја сам више тражио те допусте, чак имам и, жао ми је што нисам понео, доста сам био одсутан због супруге касније, јер ми смо ишли, кренули да видимо дете у Кикинду и настрада на Фрушкој Гори, покоси је ауто и остане сломљених ногу и онда смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било, када?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово што возите је било после тога, Пиварског и овог Тору, то је после тога било?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ето, ја то се не сећам. Мислим да је после.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, нисте били у чети?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Молим?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били војно ангажовани у каракајској чети?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јесам био војно ангажован.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали слободно или како?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Слободно био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам ту динамику, како радите?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Откуд знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је седиште чете? Где је команда каракајске чете, колико је бројала, ко је командант?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ја мислим да је била у «Стандарду», не знам, не сећам се добро. Мислим да је у «Стандарду» била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант те каракајске чете?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Милан Благојевић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Благојевић?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јесте, он ме и замолио, чак смо ми ишли заједно после за каракајску чету да скупљамо добровољни прилог у Кикинду тамо моју. Дотерао сам два шлепера хране и брашна, један шлепер.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то Ви као припадник каракајске чете сада возите за «Глиницу», како се то сада усклађује?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ја се извињавам, ја сам у почетку, ја сам Вама рекао, да сам ја у почетку био тај привремени возач, на неки начин.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у овом периоду после више нисте?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не возач, Ви упорно говорите возач, нисам био возач.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли, повремено сам био возач.
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јесте, по потреби.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам то тако записала.
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јесте, по потреби, јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тада када возите Тору и Пиварског, где сте распоређени?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја мислим да сам био тада већ мобилисан и да сам био у каракајској чети.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у униформи када сте их возили?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како идете у чету, како идете у јединицу?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, одемо у цивилу, тамо се пресвучемо и добијемо оружје.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дневно, да ли је то било неко радно време или сте нон-стоп тамо?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Зависи где смо ишли на линију да обезбеђујемо, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте спавали док сте били припадник каракајске чете?
Сведок СТЕВО РАДИЋ: Кући, највише када сам слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У граду, у стану, да и онда сам и виђао тако повремено успут и Пиварског и Тору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте ту двојицу Пиварског и Тору видели пре овог догађаја, када Вас Пиварски препознаје на улици?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ајде да кажемо, десет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим ситуацијама?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, здраво, где си, шта има, ето тако, јер сам, не могу да Вам објасним како сам се осећао тада. Ја сам у њима видео искусне борце, добровољце, који су дошли из Србије, који су нам давали, ето тако морал на неки начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са њима некада, како су они дошли ту?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, причало се овако више у шали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су дошли, како су дошли, ко их је ангажовао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, нисмо смели, ја нисам смео да их питам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су њих двојица били, да ли сте то сазнали?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Мислим да је Пиварски из Зрењанина био, пошто сам и ја отуда и то сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Торо?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Торо од Краљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су они припадали, којој јединици?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима био командант?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, откуда ја то знам, немам везе, толико је команданата било да ја стварно не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били код Милана Благојевића?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, то је мој командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Командир, уствари, није командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао добровољцима?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је између њих двојице неко био надређени некоме?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Мислим да је Пиварски овоме, по понашању његовом, како је он, јер је баш Торо био много већи од њега, али је био подређенији, на неки начин њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Торо у својој изјави, одбрани, пошто је он овде оптужени, каже, описујући ту ситуацију, када сте ишли у Дом културе, каже, ту је био и шофер Пиварског Стево Радић.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, добро, он је можда то изјавио, али ја никада Пиварског нисам до тада возио, нити сам га после тога возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само том једном приликом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Само том једном приликом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже да су том приликом убијена нека двојица затвореника из Дома културе у Челопеку, а Ви рекосте да не знате ни да су ту били заробљени људи.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, Ви кажете да када сте их довели ту, не знате да су ту били неки затвореници.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисам знао, нисам знао, стварно нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, они су ту убијени, убили их полицајци и каже, ту је био и шофер Стево Радић.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Али ја нисам био тамо, ја сам био у мом ауту и нисам чуо, стварно нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Сплићу, мајора Сплићу?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, он је становао у мојој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био са Вама?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ту је, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био са Вама том приликом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај мајор Сплићо?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ја не знам пуно о њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је он припадао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Знам да су дошли само из Сплита, зато су га и звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он добровољац?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да ли је он добровољац, да ли је по службеној дужности, да ли је ово, ја не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био заједно са Тором и Пиварским?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јер он је могао да избегне из Сплита, знам да му је отац био Србин, да је тамо тај рат био, ово, оно и да су они дошли у Зворник, јер му ту одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био заједно са Тором и Пиварским у некој јединици или не?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је ту живео у Вашој згради?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, зато што је имао ту родбину, имао је стричеве, имао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, обзиром да је живео у Вашој згради, да ли сте га видели некада са мајором Пиварским, са овим Тором?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, они су, вероватно су се дружили, можда сам их видео, можда, не знам у којој прилици сам их видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је том приликом био тај Сплићо када сте ишли у Дом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Сплићо био када сте ишли у Дом са Тором?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, ја га нисам видео, нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били наоружани Торо и Пиварски, тада када сте Ви њих возили?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не сећам се, заиста се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када Пиварски каже њему, што их, како рекосте, што их ниси пустио да побегну, како сте рекли, што их ниси везао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, зашто их ниси везао, у том контексту је нешто псовао, псовао га је, баш га је псовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тору?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Мајку му, псовао га је, баш га је псовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте чули ни пуцње, ништа?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, нисам могао чути никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их питали, нисте још нешто чули везано за то да ли разговарају у колима?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, били су љути један на другога, тако да јако мало, нису уопште разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били, кажете, са том црвеном «Ладом»?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Чак не знам да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било још неких паркираних кола?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Било је, било је, било је, да, одлазила су, долазила кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки црвени «Кец» можда?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, да ли су била плава, бела, било је неких аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је било територијалне одбране у то време у мају месецу и у јуну и у јулу на територији општине Зворник?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам ја то, ја то не знам, мислим, не знам, нисам упућен у то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант Милану Благојевићу, Вашем команданту непосредни?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, тако се то брзо мењало, да ја не знам. Ја знам да су били Босанчић, како су се још неки звали, Василић, не знам, мислим, стварно не знам, у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вас мобилисао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Мислим да је Босанчић био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вас мобилисао, који орган?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ТО?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Није ТО, она одбрана, шта ја знам како се то зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ТО, територијална одбрана, да ли је то?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, да ли се то тако или, Министарство одбране, како се то звало, ја не знам. Знам да смо долазили у «Стандард» и да смо ту, да смо ту војну књижицу нам ударали, мобилизацију и то и после тога одмах смо отишли да обезбеђујемо линију горе, уствари, није, то је било мало касније, касније је то било, мало касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, до тог дана када сте дошли са њима, нисте знали да су ту затворени, а када онда сазнајете за Дом, када кажете, причало се?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Касније, судија, то је касније се то причало, како да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта причају људи, шта се ту догађа, шта кажу, ко је ту?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја Вама могу причати да сам можда пре пола године сазнао неке ствари које нисам појма имао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то, него само оно што сте онда сазнали?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не знам, мислим, не знам, стварно не знам колико сам могао да у том моменту, да сам знао и да сам могао да нешто кажем или било шта да, ја бих то изнео овде пред судом, јер сам се закleo, заиста бих изнео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, нисам Вас схватила, да ли сте Ви знали, док су ти људи били ту, да су они ту или сте то сазнали после?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: После, после, судија, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, причало се по граду, када?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Касније, за после три месеца, у јулу, августу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега, после три месеца од чега?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да су били заробљени неки или затворени или смештени, како год.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули у то време да је неко страдао у Зворнику, да је убијен неки Муслиман у неким логорима, објектима?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, касније сам исто сазнао, а тада у том моменту, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо имали сведоке који кажу да је цео град брујао и причао да су људи затворени у Дому, да упадају, оштећени неки?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Добро, ти сведоци можда јесу чули, али ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви по граду те приче нисте чули?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, град, ми нисмо чак ни били, ја кажем, нисам пуно ни био по граду, нисам био, чак ослобађали су ме да идем да сместим жену у болницу, била је у покрајинској болници у Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали Бубицу, пошто сте радили у «Глиници»?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Чуо сам за њега и знао сам га док је био возач у «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када је он то био возач?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Откуд знам, док није избио рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули после, шта се дешава са њим када је избио рат, да ли је и даље радио?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, није ме интересовало уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је директор долазио Суботић на посао од априла, маја?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, врло кратко и онда је после преузео овај, како се зове, Славољуб Томашевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило са Бубицом, да ли сте чули, шта се са Бубицом десило?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, касније сам сазнао, чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви радили некада можда у «Новом извору», у Циглани?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Има ли тамо неки Стево Радић или Стево Ракић, неки шофер, возач камиона?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те људе који раде у Циглани не знате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не познам их, нисам имао контакте уопште, ни сада немам, нити сам тада имао пре рата, ни у рату, ништа, нисам знао, има нас доста, шест Стева Радића има у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, знам. Да ли сте чули за неку Ану Стевић?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Никада у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у Зворнику?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Никада у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не знам ни сада да ли има уопште Ане Стевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени у Кикинди?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И она би требало да је у Кикинди.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У Новим Козарцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некада што је била удата за неког Стеву Радића у Зворнику, па се вратила у Кикинду?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: То није Ана Стевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, немам појма, ја не знам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то име, Ана Стевић?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, не познајем је уопште нема, уопште такве није било у Зворнику, Ане Стевић није било у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули за неког мајора Марка Павловића?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја сам чуо само, али никада човека нисам, али тек можда тамо у августу месецу, када је већ одмакао рат, чуо сам за Марка Павловића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте чули?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па да има у Зворнику Марко Павловић, не знам ни шта је радио, ни ко је био, ни ништа, јер причало се тако, из уста у уста и не знам, нисам никада човека срео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: За неког Жућу, да ли сте чули?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Чуо сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте чули?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, тај Жућа ме је ударио аутом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Зашто?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ударио ми је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је то био?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: «Ладу» моју. Ја сам тражио да ми поправи ауто, он није хтео, рекао је, немој да те убијем сада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је то, опишите нам.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је то неко лице у униформи, није?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У униформи нешто, мали човек овако, жут.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта је он био у којој ситуацији?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Откуд знам шта је био, после сам ја чуо да је био опасан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је добровољац?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, не знам, стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули за неког Зокса?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јесам, јесам и он је из Краљева.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте га упознали?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Упознали смо се, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Где?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Али не нешто екстра посебно или шта ја знам, онако површно смо се упознали, ја сам Зокс, ја сам Стево. После смо се у граду поздравили када га сретнем, здраво, здраво и то је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како је изгледао тај Зокс?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, леп момак, леп момак, црн, витак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Коса дужа, краћа?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Мало дужа коса нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је био у некој униформи?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, био је у униформи, да, добровољачкој, као добровољци оне што имају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А каква је та добровољачка униформа?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шарена?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, шарена, сви су носили шарене униформе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте неког Репића можда или чули или упознали?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, њега никада нисам упознао, никада, нити сам га видео, нити сам га упознао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то на улици, ја сам Зокс, ја сам Стева, којом приликом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: После упознавања, после упознавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, први пут када сте се упознали, ко Вас је упознао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Сами смо се упознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Можда је био са, можда је био са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под којим околностима?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Можда је био са Тором, али не знам да ли имате представу, судија, мој стан је овако ту, одмах је, само прекопута обданиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и тај Зокс ту спавао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте се тако упознали као?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да. Изађу онда, буду ово, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Радићу, ја сам овде прибележио себи да сте Ви у почетку када Вас је судија питала, председник већа, везано за ово, да сте рекли, причало се да има људи смештених у Чelopeку и Техничком школском центру, смештених, што говори о томе да се причало у време док су они тамо смештени. После кажете да сте Ви за то тек чули можда и три месеца касније, шта је истина?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја сам и то рекао да сам чуо после, после извесног времена, нисам рекао да сам чуо тада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, рекли сте, причало се да има људи смештених?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, али касније се причало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Смештених?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да има, не имало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не да је имало, него да има људи смештених негде, значи, то је садашње време, а не прошло.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја се извињавам што сам употребио садашње.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А како је Зокс био наоружан?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја га никада нисам видео са оружјем, никада га нисам видео, ја сам га виђао у граду, нисам га видео да је наоружан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су се вратили Пиварски и Торо до аута, кажете да су били људи један на другога, па је Пиварски грдио Тору тим речима којима сте овде данас о томе говорили, каже ли шта Торо на те речи?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Није смео проговорити, чини ми се, такав сам утисак имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте и да сте мобилисани негде око 15. маја 1992. године у каракајску чету?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У батаљон, после смо распоређени по четама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Где сте Ви били у каракајској чети, у ком рејону, у ком делу, у ком селу, засеоку?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Прво смо обезбеђивали, нисмо нигде били у засеоку ни ово, оно, него смо обезбеђивали пролаз, пошто није био у самом оном почетку, није био слободан пут према Дрињачи, па смо Планинце и онај део према Тузли, ону шуму и оно смо обезбеђивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове то место?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Планинци, Црни Врх, Планинци, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви знате претпостављам где је Техничка школа у Каракају?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Како да не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је каракајска чета имала неких обавеза у вези са том Техничком школом и да ли сте Ви конкретно били?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Вероватно да је можда било пре, али ја када сам дошао није, када сам ступио у каракајску чету, јер сам ја добио, једно време сам добио слободно када ми је супруга настрадала, тако да сам малтене јурио, повремено сам долазио, можда на дан-два да се јавим само да не бих имао проблема и ето тако да нисам био баш, јер ја сам тек негде почетком септембра оно био баш оно када се оно мало супруга опоравила и када је већ била боље, онда сам оно баш био нон-стоп са њима и били смо, баш командант нас је Босанчић одвео, како се то зове и вечерас нас је одвео, сутрадан смо имали напад, па смо морали да се вратимо у Зворник и тако даље, добро, није битно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли бисте Ви сада, с обзиром на Ваше сећање и лик Тора, Зокса, Пиварског могли данас да их препознате?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, бих, бих, вероватно бих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Вероватно да бих, ја верујем да се нису променили.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је видео, да ли је сведок, да ли је сведок видео стражара ту код Дома културе када их је довезао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисам видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна где је Герина кланица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Герина кланица, Герина месара?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Сада знам где је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А онда?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, нисам знао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је у то време док је тамо био у тој каракајској чети и уопште, да ли је знао да је вршена нека обдукција, да је долазио генерал Станковић и то, тамо у Каракају?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, није ми то познато апсолутно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Неке жртве, лешеви?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да су негде пронађени?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Није ми то познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, питања, имате Ви?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Сведок је истакао када је говорио о овим лицима, Пиварски, Торо и тако даље, рекао да је имао поверење, да кажем, на неки начин у њих, јер су одавали утисак искусних војника. Какав је још био његов неки утисак и доживљај у војничком смислу тих лица, да ли су одавали утисак озбиљне војске, како су се понашали у том војничком смислу?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, да у самом оном почетку, јесу, једноставно, ако могу да нађем праве речи, давали су нам самопоуздање, давали су нам нешто да сачувамо наше куће, станове, како да Вам објасним, нашу имовину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ето да не разбежимо се, да не побегнемо, да.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли су били дисциплиновани?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, у почетку да, после сам чуо да нису били, касније негде тамо, јули, август?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је почетак а шта је после?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, почетак рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Април?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, април, мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, а који они у почетку, причате о Тори и о Пиварском или о још неким другим?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, о нама који смо били тамо и после појављивањем њих када су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, кажете, после нису, да ли мислите на њих двојицу или на још неке? Кажете, у почетку су били?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: На њих двојицу, на њих двојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су то после?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Господин ме пита за њих двојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, а шта онда после нису, шта после нису?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, шта ја знам, почели су после, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су то њих двојица радили?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па нису они радили, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вас пита за њих двојицу.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Сви су.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја питам за њих двојицу.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: За њих двојицу? Они су за мене били, ја нисам нешто могао да, не знам, после Пиварски се негде изгубио, није био у Зворнику и Торо се изгубио негде, где је отишао, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, уствари Ви не знате за после?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да ли је отишао у рат, да ли је отишао у Сарајево, да ли је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да Ви не знате за после, ово питање које сте начели, рекли сте после нису, испало би да нису били дисциплиновани. Ви уствари нисте их виђали, да ли је тако?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, нисам их виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисам их после виђао, негде можда од јула.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ништа, само ово, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште знате за неке добровољце како су се понашали? Кажете тај Жућа да Вам је ударио ауто?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: То се дешавало, судија, да се дешавало у мојој згради, ја сам морао то да знам шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, на шта мислите?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Када су хапшени и затварани у августу месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам испричајте то у августу.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не знам пуно, ја сам спавао, ја сам тада био слободан и спавао сам, нисам излазио из стана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сада кажете, ја знам шта се дешавало, следећа реченица кажете, не знам.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, знам да су ухапшени, то кажем, то знам шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам шта знате, у Вашој згради је неко ухапшен, шта чујете после?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ма, нисмо смели изаћи, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је ухапсио, кога?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ништа нисмо знали, мислили смо да су упали Муслимани, мислили смо да су Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после чули ко их је ухапсио и кога?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: И онда се после испоставило да је као паравојска је била, ово, оно и морали су да их похапсе, касније смо чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ухапсио кога, мислили сте да су Муслимани?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Откуд знам ко је, полиција, полиција Републике Српске похапсила који нису хтели да слушају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људе који живе у Вашој згради, кога, ко је ухапшен тог августа?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Откуд знам, то је политика велика била, ја не знам ни ко је наредио, ни шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам, питам Вас само, ко је живео у Вашој згради да знате да је ухапшен, да га сутра више није било?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Појединци су живели, ти добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који добровољци, да ли знате некога, кажете, знате Сплића је живео у Вашој згради?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неки да знате, то Вас питам?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Пиварски је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он ухапшен?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја мислим да тада није ухапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у обданишту или у Вашој згради?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: После је прешао, касније је прешао у зграду, касније када су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви рекосте, изгубио се, откуд се сада појавио опет у августу Пиварски, малопре рекосте, изгубио се?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Зато га и нису ухапсили зато што је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био у згради Вашој Пиварски, живео?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не могу се сетити, јули месец, када је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и њега ухапсили у тој групи?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Он је отишао, побегао, отишао на друго место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ухапсили Зокса, да ли су ухапсили некога кога још знате осим тог Сплиће?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: После су они разговарали, ја тог тренутка нисам знао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А били сте у згради?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, био сам у згради, нисмо смели излазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам мислила да Ви знате нешто о том хапшењу.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ма, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, господин Славковић? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Торо био у Вашој згради са станом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја мислим да није био, да је нешто, мислим да је био у другој згради негде, не знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је та друга зграда удаљена?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Мислим да није био он или је био доле у «Стандарду», не знам стварно, велика је зграда, дванаест спратова, а четири блока има по дванаест спратова. То је све у комплексу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сазнадосте, колико је бројно стање, колико људи је ухапшено те ноћи када Ви ћутите и нећете да изађете, плашите се и то?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, не знам, не знам, откуд ја могу знати то, не знам, стварно не могу да знам колико.

НАТАША КАНДИЋ: Где је упознао Жућу?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Жућу сам упознао када ме је ударио аутом. Нисам га упознао, него сам само казао, шта ћемо сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са својим аутом Вас ударио?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам ја чији је ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, аутом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да, он је ишао од општине горе, ја сам излазио на рикверц.

НАТАША КАНДИЋ: Како му се представио?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ударио је у мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте сазнали да се зове Жућа?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, како нећу сазнати када сам се интересовао ко ће ми поправити ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после, да ли сте ту разменили неке податке, нешто?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Дај, немојте ме засмејавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се упознали, ја сам Стева Радић?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисмо, каже, вози то, каква поправка, немој да те убијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао да је баш тај Жућа, коме сте описали човека са којим сте се сударили, па они кажу, а то је Жућа, то Вас питам?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па одмах су ми на улици рекли, откуд ја знам ко је пролазио, познао га је и знао је ко је и шта је, јер је морао да се врати, да обиђе ме и да ми каже, немој да те убијем ту и вози даље.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, када каже, да ли је после разговарао, да ли му се обраћао у вези са?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се видели још неки пут?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ма, јок никада више, нисам му смео прићи, нисам му смео прићи уопште.

НАТАША КАНДИЋ: Само још да нам кажете, Ви виђате све те добровољце за које сте мислили да су дошли да помогнете, па шта они раде ту у Зворнику, да ли сте Ви отпочетка, да ли сте ту 07., 08., 09. у Зворнику?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јесам у «Глиници» био, на обезбеђењу, ја нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте у Зворнику били?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја нисам видео њих у почетку.

НАТАША КАНДИЋ: Кога сте видели у почетку?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Никога.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се догађа?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Видео моје другове у «Глиници» са којима сам радио.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, реците нам, шта се догађа 08., 09., шта се догађа у Зворнику?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, не знам, само знам да.

НАТАША КАНДИЋ: Где сте спавали?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: У «Глиници».

НАТАША КАНДИЋ: Све време спавате у «Глиници»?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Све време, нисмо могли доћи у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према већу.

НАТАША КАНДИЋ: Како све време када нам сада кажете становали сте у истој згради, како све време у «Глиници»?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, то је после било, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је рекао да се вратио.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али зашто спавате у то време у «Глиници»?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Зато што нисам имао где.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са Вашим станом?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Зато што је био окупиран Зворник.

НАТАША КАНДИЋ: Ко га је окупирао?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Муслимани.

НАТАША КАНДИЋ: А ко га је ослободио?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Аркан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после Аркана, да ли се враћате у град?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, после десет дана можда, нисмо смели, још увек је било.

НАТАША КАНДИЋ: А ко то ви нисте смели?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, супругу сам одмах и дете сместио у Кикинду, одвео их тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: И вратио се, јер доста људи мојих колега није смело доћи у Зворник који су имали станове у Зворнику дуго.

НАТАША КАНДИЋ: Па, добро, где се Ви налазите, кажете, ми не смемо да се вратимо, који ви?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, колеге моје, моји.

НАТАША КАНДИЋ: Ви кажете, колеге не могу да се врате у Зворник, а Ви сте у «Глиници», ко је још у «Глиници»?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Колеге моје које су радиле са мном, Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имали стан у граду.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Спавају у «Глиници»?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете некога да нам наведете?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, могу, Јанко.

НАТАША КАНДИЋ: Спава све време у «Глиници»?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Јанко, па сво време, док смо били, док нисмо могли да се вратимо у Зворник.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, Славковић.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Славковићу.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тачно је то како каже господин Радић, ја сам станао прекопута дечијег обданишта, прекопута њега је и Пиварски док је

дошао, ми смо били са двоје кола, ја сада не знам можда он није видео кола испред, Сплићо је био у тим другим колима, било је нас троје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та друга кола су која?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим да је био бео «Кец», ми смо мењали често, не могу да се сетим ја, прошло је много година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте црвени «Кец»?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Могуће, мењали смо, имали смо и црвени «Кец» и бели, можда сам ја пермутовао, он је тачно његовим колима, а то не знам да му је он то наредио, јер ја сам био испред, док је можда га је он пре тога или небитно, значи то је небитно, само ме чуди да није чуо пуцањ, ми смо стали испред Дома са двоје кола, био је Сплића тај и њих троје или четворо и нас троје, ја и Стева и Пиварски и тај човек, не знам ни ја сада ко је био и тај један што је био везан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био са Вама и са Пиварским, кренуо из Зворника, ко је био тај трећи?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли је био тај Муслиман везан или је био са нама у колима или је био код Сплиће сада не могу ни ја да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из града, нисте ваљда Муслимана везаног из града возили?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Из града смо возили тамо Муслимана. Не знам где га је узео Пиварски, ваљда га је узео из затвора, одакле, где га је узео, да ли из СУП-а, одакле, ја не знам, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ушао тај заробљеник у кола?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам где је ушао, јер они су дошли, ја сам становао прекопута њега, Стеве Радића, дечије то обданиште, разумете и дошао је по мене Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је становао Пиварски?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварски не знам где, да ли у «Стандарду», не знам тачно где је становао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате где је становао?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, он је само дошао и командовао. Ја мислим да је он био једно време у дечијем обданишту, исто и он, али више пута је спавао код жене него ту, девојке, кога је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да објаснимо ту хронологију, ко улази први у кола?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Стево је био у колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Стево је већ био у колима, Пиварски мене зове, дођи, идемо тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је овај заробљеник?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли је био са нама у колима или у тим другим колима, не могу сада да се сетим, прошло је давно времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте се возили са сведоком?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Он нас је возио, Стева, сећам се да нас је он одвезао до Дома, стао је ту, да ли је тамо улазио или, уствари, мислим да није,

како је он рекао вероватно да је тако тачно. Ми смо отишли тамо у Дом, извели та два лица које ми је Пиварски наредио и они су почели да бегају, стража је пуцала, чуди ме да то није чуо пуцњаву, могуће да човек.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Ја сам музику слушао.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са тим телима, Ви сте то нешто објашњавали?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам Вама рекао, они су почели да бегају, стража их је убила, Пиварски је наредио да се утовари. Ја не знам, ја сам се вратио са Стевом и Пиварским. Само и тај што је био, ми смо се без тога, тај је остао са Сплићом и том групом којих је било тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који тај?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тај ко је био са нама, тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај што је оцинкарио, што сте рекли?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да су тела утоварена у црвеног «Кец»?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Највероватније да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вама причам шта Ви говорите, а Ви мени кажете, највероватније?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, тако је, јесте судија, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је било?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је био тај «Кец» у односу на «Ладу» црвену од сведока, паркиран?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли је он отишао испред нас или не, јер је Пиварски командовао, нисам ја командовао, иза нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сведок каже да сте се вратили са њим колима?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да, са њим сам се ја и вратио и Пиварски се после драо на мене, што их нисам везао, ту двојицу што су почели да беже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви причали у колима нешто да су убијени неки људи пред њим?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? А Ви кажете у Вашој одбрани да је он био шофер Пиварског.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тада је возио, можда сам се ја, тада нас је он возио.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, у «Глиници» сам возио.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том приликом Вас је возио?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, том приликом, можда је ушло у записник, али ја сам тако рекао, он нас је возио, том приликом ја нисам ни знао да га је он испред зграде, ја сам мислио да се они знају од пре, ја нисам ни знао, не знам ја додуше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и Ви сте предложили овог сведока, имате ли да га питате нешто?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то чуди ме само да није чуо пуцњеве, ја сада не знам шта, он каже да није чуо, ја не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, да ли сте чули пуцањ?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Цео Зворник зна о томе, цео Зворник зна о томе да је био пуцањ, да су почели да бегају, него да ли људи крију, да ли не смеју да кажу од милиције тамо њихове, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте нама рекли једном ко је убио те људе да сте Ви сазнали?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам Вам рекао то име Драган, не знам презиме, заборавио сам, имам тамо записано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Велики Драган, Мали Драган?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мали Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мали Драган?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то видели?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Како нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То убиство, добро. Стјепановић Драган, звани Мали из Пацина, син Воје, да ли је тако?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви неког Стјепановић Драгана из Пацина, полицајца неког?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Можда га знам из виђења, али не знам да се тако зове, мислим.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то ме чуди да није чуо пуцње, само ме то чуди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није питање, чуди ме.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Сада сви нису чули. Ја разумем, можда човек не сме, можда неће да каже, небитно.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не, не, нисам чуо, пустио сам музику, да ли вести, да ли музику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите да он није чуо да је неко убијен, о чему ми причамо.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не знам, можда човек није, стварно не могу да се сетим, можда стварно није ни излазио из кола, ја не могу сада човеку рећи, јесте тако, није тако.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Знам доста људи за које не знам име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите, има ли још неких питања? Добро. Да ли Ви имате још нешто да нам кажете, односно да ли имате било шта да нам кажете од оног што смо хтели да Вас питамо везано за оптужницу?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ништа, мислио сам да је страшније пуно, али није, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате, Козлук, људи изашли, убијани, Дом културе?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Судија, мислим, питате ме нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто Вас питам што ми је дужност, јер оптужница је овде.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Али ја када Вам кажем да сам све то сазнавао много касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нам није интересантно толико.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисам пливао у тим водама и онда, како да Вам кажем, не знам, не могу да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Имате ли трошкове за долазак у суд?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих замолио ако може да међу лицима која се налазе ту, да види да ли се налази Зокс са којим се он упознао и који му се представио као Зокс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или, да ли Вам је било ко познат, да ли можете да устанете, да ли знате некога од ових људи, окрените се само, да ли Вам је неко познат?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Мислим да је ово Зокс.

Констатује се да сведок показује на оптуженог Кораћ Ивана и наводи: «Мислим да је ово Зокс».

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Само је мршавији био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за овог другог што показујете, шта?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам, знам Драгана, знам господина Грујића и мислим да је оно Зокс, сада не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ову преосталу тројицу?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

Такође сведок показује на оптуженог Грујића, наводи: «Знам Грујића» и на оптуженог Славковића, наводећи да је то Драган, Торо, а за остале наводи да му нису познати.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Нисам сигуран за Зокса, мислим да је оно Зокс, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли трошкове за долазак у суд?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Имам, довезао ме је пријатељ, пошто се ја слабо сналазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то кошта, тамо-вамо?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Сто марака сам му дао и храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је колико, 50 ЕУРА?

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Па, ето само за гориво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И храну, добро.

Сведок тражи трошкове за долазак у суд у износу од сто конвертибилних марака, јер га је довезао пријатељ и за исхрану, па

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку износ од 4.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да идете сада, хвала Вам што сте дошли, довиђења.

Сведок СТЕВО РАДИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може још један сведок?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку саслуша сведок Витомир Томић.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ВИТОМИРА ТОМИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ви се зовете?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Томић Витомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томић Витомир, име Вашег оца?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Љубомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте, када и где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 25.04.1959. године, Горња Каменица, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горња Каменица, а живите?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У Зворнику, Мајевичка 37.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по професији?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Дипломирани правник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У свом приватном предузећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: «Промекс ТВ».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку? Да ли сте можда у сродству или у завади са Грујић Бранком, Поповић Бранком, Кораћ Иваном, Славковић Драганом, Филиповић Синишом или Драгићевић Драгутином?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ни у сродству, ни у завади.

Сведок Витомир Томић, од оца Љубомира, рођен 25.04.1959. године у Горњој Каменици, општина Зворник, са пребивалиштем у Зворнику, ул.Мајевичка бр.37, по професији дипломирани правник, власник приватног предузећа «Промекс ТВ» са седиштем у Челопеку, није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања која ће Вам бити постављена, уколико сматрате да бисте се одговором изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, Вас или блиске чланове породице. Ја Вас молим да прочитате ту заклетву наглас да ћете говорити истину.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нарочито тај други део, пошто слабо нам чују нешто сведоци тај други део. Имате ли ту неки списак са неким псеудонимима, «Н», «Р», «К»?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су лица која су сведочила под псеудонимом, значи уз те заштитне мере. Ја бих Вас молила када будете неко лице помињали, ако будете помињали, да уместо имена пазите да не кажете име, већ то слово.

Пред овим судом је у току поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, које дело се ставља на терет овој шесторици оптужених, чија имена сам Вам навела, а ради се о догађајима који су у оптужници описани као присилно пресељење цивилног становништва из места Козлук и Скочић 26. јуна 1992. године и злочинима над муслиманским цивилима у Дому културе Челопек у току јуна 1992. године, те на Пољопривредном добру Економија у мају и у периоду мај-јули на Циглани у Каракају, фабрика црепа и цигле. Да нам кажете, шта хоћете прво, да ли сте уопште били у периоду мај-јули у Зворнику, а ако јесте, на којим сте функцијама били, шта сте радили или да ли Вам је нешто познато о овим догађајима?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ја могу рећи нешто што је можда везано за тај део оптужнице који сте Ви прочитали и то могу рећи оно што знам везано за Бранка Грујића, а ове друге не познајем, осим по именима овако како сте их Ви прочитали и из оног периода рата. Ја сам био у Зворнику, радио сам приватно пре рата, имао сам једну агенцију прекопута општине и суда. У неком периоду, можда једно отприлике месец дана пред што ће почети рат у Зворнику, позвао ме је господин, неко ме је позвао. У канцеларији сам нашао у општини Брану Грујића, Јову Мијатовића и Јову Ивановића, то је био председник Извршног одбора и други је био ја мислим посланик у то време, чисто да прокоментаришемо актуелну политичку ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то пре рата?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, можда једно месец дана или ту негде. На том неком неформалном састанку пили смо кафу, то је било први пут да ме је неко позвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас као приватника?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Као приватника и био сам неки пре него што сам отишао приватно и директор био неки, да кажем, кадар у оном систему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, био сам директор једног предузећа, био секретар пре тога, судија за прекршаје и тако, неку да кажем да сам позицију у то време имао у том систему и резервни сам официр пешадије. Циљ је био тог неког разговора да се прокоментарише актуелна политичка ситуација у Зворнику и окружењу. На том састанку уз кафу они су, имали су пред собом карту Зворника где је било разним бојама, све различитим бојама уцртано месне заједнице где је било већинско српско или муслиманско становништво, пошто је то становништво углавном чинило највећи део становништва општине Зворник. Изнели су ми податке до којих су они дошли, а то је да су из једног броја села из околине Зворника, да се дају дуго већ, то је и мени било познато, те неке страже, већ су врло ретко Срби долазили у муслиманска села и обратно. Изнели су податак да имају доста информација да из тих села се прикупљају, да су већ један број, део, један број, овај, добровољаца одлазио на хрватско ратиште Муслимана, да се враћа са тог ратишта и да постоји велика опасност да и српско становништво тамо где није већинско у селима, а посебно у граду, јер је измешано углавном у граду, да буде угрожено. Имао сам утисак да су од мене хтели да виде неко моје мишљење око свега тога и оно што је битно, ја сам питао њих једно време, ето ви сте људи у тој политици, како ви видите ситуацију. Изразили су све тројица неку забринутост и стално правили неку паралелу са оним претходним ратом када је у Зворнику на сличан начин настрадало српско становништво и једноставно, рекли су ми једног момента, ето, изгледа све се одвија по неком сценарију у Хрватској, очигледно је да два народа не могу заједно, да се то нешто мора поделити. Како, била је једна варијанта, гледало се по оним бојама доле на карти, где живи српско становништво, како да се заштити то становништво у случају ескалације и у случају сукоба. Друга варијанта, то је нека варијанта била да отприлике са Муслиманима се треба договорити да се

повуче нека црта и да остане тако како јесте, само да се зна где је српски део, а где је муслимански. После можда пола сата још неке приче, они су као ето можда нама Зворник и не треба, можда би ми могли градити, само да не дође до рата, можда би ми могли градити негде у равници испод Зворника, доле према Табанцима, да се договоримо са Муслиманима, ако ће неки део индустријске зоне оставити нама, каже, можда би ми могли себи у некој будућности градити доле Зворник, али суштина све те приче је била само да се избегну сукоби, да се избегне рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али да се подели?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Али да се у првој варијанти, значи, да тамо где је српско становништво, прича је отприлике била да ће доћи Међународна заједница да види где су Срби, а где Муслимани, да ће стати ту негде да се спрече сукоби, овај, али да Срби остану ту где јесу, јер већ је постојала, да кажем, једна тензија, већ неко ко је имао неког у Србији, већ је и планирао и извлачио се лагано чланове породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, морам да се умешам, а шта са овим мешовитим насељима?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ето то, Зворник је углавном био подељен до те мере, моја месна заједница, рецимо, моја улица је чисто српска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како то, САО улица једна, САО друга, како друга?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ја кажем, у некој задњој варијанти од неке три варијанте, задња варијанте, ето, нека Зворник и не буде српски, као градићемо негде испод, доле у некој равници има један део испод Зворника где је, да кажем, мало више равнице, као може се и доле изградити, само да, циљ је био, све варијанте су могуће, само да се избегне рат. Тако сам ја схватио тај неки разговор. После можда отприлике месец дана, ја сам био у својој улици, већ су се давале страже, да кажем, зовемо их сеоске страже, али у граду су се давале страже. Тачно на једном брду су се видели тамо где су Муслимани, они су, видели смо једни друге. Постојала је опасност да са тих, рецимо на Кула граду је била информација, ја сам гледао својим очима када се горе дају страже, чак и у току дана, да је то неки центар био одакле су се регрутовали добровољци за хрватско ратиште, таква је прича тада била и постојала је једна опасност да у току ноћи неко не упадне и не направи нешто, тамо где су Срби. Наша улица је била српска, једноставно и ми смо давали у улици у току ноћи страже повремено. Ја сам остао, део породице сам преместио у Мали Зворник и остао сам у улици у којој је и Бранко Грујић. Ми станујемо у једној улици. Негде око 06. априла, већ два, три дана ми нисмо силазили у Зворник. Негде око 06. априла мислим да је био 06. април, али не могу сто-посто тврдити, јер давно је било, пошли смо комшија Мишко Васић и ја, пошто сам ја дан пре или два, уствари можда два дана у задњем моменту, да моју децу и супругу одведем у Мали Зворник. Нисам имао комуникацију, јер већ у самом граду је било врло мало Срба. Ми нисмо, уствари, ни знали само из прича неких која је прошла кроз Зворник претходних дана, смо знали шта се доле дешава, пошли смо у Србију, у Мали Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су отишли ти Срби, како врло мало Срба, где су они отишли?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, отишли су у Србију, у нека друга села. Из самог града су изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ево сада ћу Вам објаснити. Ја сам мојим аутом, «Заставом 101» са комшијом Мишком кренуо Старим мостом у Србију и практично после можда два или три дана, први пут силазим у град, јер сам ризиковао, немам куд, морам доћи до породице. Пошао сам на Стари мост. Видео сам у самом граду велики број људи, практично оно што сам ја видео, били су униформисани, неки делимично, неки потпуно, неки су били у фармерицама, имали плаву блузу и капу полицијску, имали су аутоматско наоружање. Највећи број тих које сам ја видео, то су из времена док сам радио у Суду за прекршаје, они који су долазили под удар закона. Схватио сам зашто у Зворнику Срба нема, јер ако онај ко је ходао по затворима, данас представља власт и државу и данас је наоружан аутоматском пушком и полицајац. Вратио сам се, када сам видео двојицу, неки Бељуљи Дундо, стајали су, знам их обојицу, овај, стајали су код Старог моста са још већом групом. Ми смо се вратили да пређемо на Нови мост на Каракају. Негде код Бзграда видео сам барикаду. Смањио сам гас и једноставно тек сам у неком кошмару био, видим шта се дешава у граду, прилазим барикади и комшија ме пита, шта ћемо, да се вратимо. Ја кажем, сада је опасно вратити се, ми морамо наставити куда смо кренули, јер протумачиће се наш повратак ко зна како и не знам како ће реаговати. Дошао сам на барикаду и тројица момака, људи које ја познајем, све тројицу, стајали су на барикади, један Тучић Васиф који је био електричар у фирми у којој сам ја некада био секретар. Када сам њега видео било ми је драго што сам га видео, јер био сам у прилици пар пута да му помогнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се извињавам, мораћемо мало брже да кренемо, у овој судници има и следеће суђење.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мислим да је ово врло битан детаљ. Један од тих је био Камерић који је више пута прекршајно кажњаван за јавни ред и мир и трећи Халиловић који ме је практично и спасио. Ставили су ми пушку на слепоочницу, овај Тучић Васиф, тражио је документа и био спреман да нас изведе из кола да није било присутних, да није био присутан овај Халиловић. Дошао сам у Каракај на Новом мосту, са наше стране није био нико, са србијанске стране полиција нас је вратила. Ја не знам да ли смо ми имали документе или нисмо имали, али знам да су нас вратили. Ми смо дошли у Каракај и ја сам од неких доле људи, срео сам доста познатих људи, већ је то кошмар био, ушао сам у «Алхос» где је био тај такозвани Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 06. април?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мислим да је 06. април био. За вратима је седео Брано Грујић који када је мене угледао, устао је, тако сам га и приметио. Каже, ево као видите комшије, каже, је ли горе све у реду, је ли, има ли каквих

проблема, одакле долазиш. Ја сам рекао долазим из Зворника, али оно што сам ја видео, испричам то што сам видео, ово што сам и Вама причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он седи, где?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: За вратима је седео скроз негде, како сам ја ушао, овако су врата са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он тада радио, коју је имао функцију?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја не знам коју је функцију имао, али је седео за вратима, ево управо овако врата су била овде, он је за вратима седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте ушли у ту просторију у «Алхосу»?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја сам ушао у ту просторију где је било, ја не знам колико људи, али то је један кошмар био, да ја једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали шта је у «Алхосу» тада.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, рекли су ми да је ту Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао, на мосту када сте?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, не, ови доле околу што су били, у Каракају, јер Срби су били углавном у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била полиција српска, да ли је била одвојена?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: На мосту није био нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада била одвојена полиција српска и муслиманска, 06. априла?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Шта је ли била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвојена муслиманска и српска полиција у граду?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У граду је била муслиманска, одвојена је била, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се одвојила, да ли Вам је то познато?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам ја тачно када се одвојила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви долазите у «Алхос», затичете Брану, седи ту?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Седи за вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је још у тој соби?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У тој соби сам познао овај «К», једини од познатих фаца су били њих двојица, од познатих лица које сам ја, а све је друго мени било непознато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки људи нису из града?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Неки други људи које ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта раде ти други људи?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Они су, када сам ја ушао, ја сам се задржао можда минут ту. Ја када сам видео и шта је и како је и колико је сати, ја сам изашао. Само сам рекао да је стање у Зворнику такво како сам и видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви излазите?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: И ја сам изашао. Комшија Мишко је чак и остао, није ни улазио унутра. И није ни пријатно било ући, мислим, то је једна, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, другог никога нисте познали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам другог никога познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви излазите?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Изашао сам одатле и нисам знао шта ћу. Када сам видео колико је, каква је ситуација, остао ми је отац, од сестре двоје деце на Шћемлији, сестра од стрица са двоје мале деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се вратимо на ову ситуацију, каква је то ситуација, шта сте Ви ту закључили?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, нисам ја, ја сам минут ушао, видео сам као да отприлике заседа. Био је један сто овако на средини и ту су седели можда седам, осам људи који су отприлике водили главну реч, како бих ја рекао, а ови други су седели, као клупе са стране или столице су биле, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова двојица?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Око зида, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «К» и Брано Грујић?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Е, обојица су седели, ја када сам, мени су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта причају ти, шта закључујете, о чему се ради?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја када сам ушао, не могу се сада сетити, нека је прича била, нисам мислио да ће то постати битно. Ја како сам ушао, онда су, ево као неко долази из града, из Зворника. Имао сам утисак да они уопште нису имали информацију шта се тамо дешава. Ја сам им као добродошао да кажем шта се то дешава. Ја сам им причао где сам видео пункт, кога сам све видео у граду, да су то, један број оних људи, Цигана је било са плавим униформама, овај и ја сам једноставно то рекао и видим да је то сада њих збунило, да они једноставно нису имали представу шта се у Зворнику дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови за столом?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ови остали, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који остали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ти присутни ту око тог стола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, неко од њих, нису сви реаговали, али неко је сигурно од њих реаговао, да сам ја схватио да они немају представе шта се у граду дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то људи били у цивилу, у униформама?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Било је и у униформама и у цивилу

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Брано?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Брано је седео за вратима, не знам у чему је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај «К»?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам сигуран, не могу рећи када нисам сигуран, нисам сматрао ето тада важним, мислим, то је такав један кошмар био, да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја сам изашао одатле и пошто је наша Месна заједница рубна, ја сам се вратио неким другим путем, са циљем да покупим ту децу и ту сестру од стрица и оца, да их покупим и да их извучем одозго и остао сам горе пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У својој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У улици?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, али другим путем околу сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешавало?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: И у повратку тамо, видео сам ту бучук, бучук се зову, они су седели, лежали око живе оgrade са оним ловачким снајперима видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То исто 06. причате у повратку?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Исто 06., јесте, јесте. Значи тај неки други да ме нису знали, мислим, питање је како бих прошао, јер су ме знали сви овако. Задржао сам се можда један минут ту са њима, али сам видео да и околу, значи, из тог дела да постоје наоружани људи и да смо практично у обручу горе. Е сада су мене поново пустили да уђем у тај део, у Месну заједницу, али не доле кроз град, јер ми се нисмо доле, нисмо на дно улице даље ни силазили. У току дана је дошла једна група око двадесетак, један је био са црвеном беретком, тако су га и звали Црвена Беретка, добровољаца, наводно Вуковарци, тако су их представили, као они су дошли да помогну нама. Био је један стварно кошмар где смо ми сада из наше улице изашли, повучени, када сам ја испричао шта се десило доле, ми смо сви сада избегли и оставили улицу празну и дошли на насеље Шћемлије. У току вечери 06., мислим да је 06. навече било, могу само у један дан значи да погрешим, довели су три момка у току ноћи, предвече уствари, можда негде око 9, 10 сати навече, ова јединица Вуковараца, сишли су, тражили су да им неко покаже где је то наша улица, изгрдили нас како смо могли оставити чисто српску улицу небрањену, сишли су и можда после сат, два довели три младића. Тврдили су да су били, неко је причао ту да су са оружјем ухваћени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муслимани?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Муслимана три. Тукли су их, овај, неко је од нас покушао ту да спречи, ја сам пришао једном момку који можда четрдесетак килограма има и рекао сам, шта то људи радите. Он је извадио један нож оволики, каже, хоћеш ти да га замениш. Узео је овако за косу једног момка и ударио га о зид челом. Рекох, шта то радите овде, мислим, једног дана они одоше, нама остаде овде, ми смо чисто српско насеље, зна се да смо ми ту одговорни. Ја сам се повукао, онда су сви они старији људи некако избегавали то двориште где су они држали та три момка. Ујутру када је свануло, видели смо да један има завој преко главе. Питали смо шта је било, каже, један од тих је одсекао уво том Муслиману. И сада причају они старији људи, ја сам отишао оно по цену нека буде шта буде, отишао у кућу и спавао сам у кући и ујутру сам изашао горе и видео сам то. Негде око можда подневних сати, они су повели ову тројицу Муслимана и ми смо, пролазе поред нас и питали, шта је ово, каже, хоће да их стрељају. Мислим, успаничили смо се, шта сада урадити, не сме нико ни да приђе овој групи добровољаца и ја сам пришао сину Бране Грујића и рекао сам, дај, имаш ли икакав телефон да зовемо, да тражимо, да обавестимо шта се то дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд се он ту нашао?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ми смо ту, то је наше, значи, то је наша Месна заједница. Ту му је брат и два сина и ту, значи комшије смо ми. Онекуд су нашли неки број. Ја сам покушао добити Брану, звао сам једно три, четири пута, али оно успаничено, јер они су кренули, лагано су срећом ишли, пили су неко пиво ту и сада воде и видимо да носе алат, један стари човек је ту, неки Љубомир носио крампу и лопату. Њега су натерали да понесе као да копају гроб за ту тројицу. Три, четири пута сам звао, трајало је то дуго, каже, ма какав Брано, некога сам добио тамо. Нисам никако га могао добити, био сам упоран више пута и једног момента сам добио Брану Грујића и рекао сам, Брано, шта се ово дешава овде, не знам кога више, само сам њега видео у тој екипи и овог «К», а «К» живи на сасвим другом простору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звали сте телефоном у Кризни штаб?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Кризни штаб.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, тај број што сам добио од сина његовог, мислим да је то Кризни штаб био или негде, не знам. Рекао сам, Брано, шта се ово дешава, хоће да убију, овде има три момка Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто зовете Брану?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, немам кога, не знам кога другог да зовем, коме да се жалим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се жалите Брани?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, видео сам га ту да седи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био тада?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам ја шта је тог момента био, али нека организација, нешто шта је постојало, ја не знам како се зове, тело неко или. Био је председник СДС. Ми нисмо имали ни више партија, ја нисам знао коме. Једног момента, после не знам више инсистирања, после више покушаја да га добијем, он је мени рекао буквално овако – каже, овде је лудница, овде се не зна ко пије, ко плаћа, сачекај, као буди на вези, покушаће да нађе некога, можда ми је рекао име, али ја не знам, мислим нисам сматрао да ће то некада бити битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 07. април?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: То је 07.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што причате сада?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мислим да је 07., значи, могу да погрешим у дан, да ли је оно био 05. или 06., да ли је ово био 06. или 07., значи, нисам сигуран, нисам најсигурнији. И после опет пар, они су већ одвели ове момке горе негде према кући неког Љупка и они, мислили смо ето већ је готово и после неког момента ја поново успем добити Брану и он каже буквално овако – јеби им матер, овде нема никога, јер је он некога тражио да интервенише, ти блефирај, каже, из Кризног штаба наређују да не смеју да их дирају. И ја сам то једва дочекао, истрчао сам доле и пришао оном са црвеном беретком, једна жена је носила аутоматску пушку и видим да је она у тој групи била, овако највише кивна и да је имала врло лоше намере. Ја сам пришао овом у црвеној береци и рекао, немојте молим вас, ево из Кризног штаба су наредили строго

да им не сме длака са главе фалити. Он је стао мало онако, пришао је, саопштио је нешто тој својој екипи. Видим да су и они жустро реаговали на то, али су их вратили и ти момци су, да ли тај дан, да ли су сутрадан пуштени живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко спаси те момке?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, за мене је то био Брано Грујић који је на себе преузео одговорност, иако није могао наћи некога у том штабу, да, можда ми је тада рекао име, али ја нисам то упамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за постојање Кризног штаба?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: За?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризни штаб?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Чуо сам за постојање Кризног штаба или како се већ звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били некада члан?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризног штаба, никада? Да ли сте били члан Привремене владе?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас је Брано предложио на околности као члан Кризног штаба Привремене владе.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Никада нисам био ни члан СДС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже на околности размене заробљених. Шта можете да нам кажете да ли је за време мај, јуни, јули било размене заробљених Муслимана или Срба са неке друге територије на територији општине Зворник?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ја сам био члан Комисије за размену, али тек можда крајем лета или тако негде. Постојала је општина Комисија за размену формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, можда негде крајем лета, да ли је то био август или јул, не могу да се сетим тачно, али је формирана једна комисија, сећам се из те комисије је био Томашевић Славољуб је био председник те комисије. Ја сам био члан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо ми то, те податке. Е сада нам реците нешто, како долази до тога да Ви постајете члан те комисије, да ли знате како се формира комисија, ко је формира, за које потребе?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо шта знате.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Знам, био сам члан те комисије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Али то је већ било крајем лета, ми смо имали у Шаторовићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да чујемо бар нешто.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Имали смо у Шаторовићима, постојала је регионална комисија и ми смо као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За размену заробљеника?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: За размену заробљених, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вас ту поставио да будете члан те комисије, са Славољубом на челу?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, верујте не знам ко је формирао, имате Ви ту папир ко је формирао комисију. Давно је то било, нисам сматрао да је то тада битно. Није мени нико донео папир, али неко је рекао, члан сам те комисије и ја сам био до краја рата био, после сам члан регионалне комисије за размену био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево ми смо саслушали Славољуба. Шта Ви можете да нам кажете о раду те комисије?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ми смо били, дакле учествовали смо у раду, никада нисмо самостално радили ништа, него учествовали као представници Зворника. Били смо пар пута у Шаторовићима и у Шибосници састајали се са исто тако регионалном комисијом из Тузле, где смо учествовали у раду, расправљали, покушали доћи до информација, има ли оних који су се водили на листу несталих, нема ли, више смо асистирали једној комисији која је била, неки Радика официр је био, председник те комисије у Бијељини. Више смо му асистирали ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Јовика или Радика?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јовика, Јовика, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Касније је био један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли заменисте некога?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, нисмо, 1992. године, тек 1993. године смо заменили једног који је заробљен у Витиници горе, српској Витиници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било кога да се мења у мају и јуну, јулу 1992. године да Ви знате?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам ја да је ико размењен у том почетном периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да је било неких потенцијалних особа за размену у мају, јуну и јулу?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја само знам из прича, дакле из прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо из прича.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Само из прича знам да је, прича је била да је у Тузли, да ли је то било после тузланске колоне или нешто у том периоду, да постоји већи број Срба, да су скупљени на стадион и да треба, требају Муслимане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тузланска колона, то је био 15. мај, да ли је тако?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: 15. мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта Ви знате?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Да се тражило Муслимани који ће се разменити за ту, наводно Муслимани не пуштају на стадиону су ту негде окружили ту масу, држе их и траже да се размене са неким становништвом, да ли из Зворника или негде са стране, али знам да је тада прича била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када тада?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, то је био мај, јуни, који је период био, не знам, мислим, али знам да је та прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви тада још увек нисте у комисији?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, па није била општинска комисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, како онда ово Ви сазнајете?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, из прича по народу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта прича народ о томе?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Управо то, да треба да се деси једна велика размена за Србе у Тузли да су, изашла је из Брњице, из општине Живинице мислим да је изашла једна велика група народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је у Тузли на стадиону?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Која је, не, не, они су изашли и дошли у Зворник и један број њих, нису сви изашли, него један број је остао тамо и после тузланске колоне, прича је у народу била да је остали цивили да су тамо у немилости и да треба да се изврши размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: За становништво са ове регије наше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За заробљенике?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, за народ, ја не знам за кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви за кога?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, народ за народ, откуда знам, није било тада, ја не знам да је било заробљеника. Ја сам 10. маја, ја сам мало прескочио, ја сам због свих тих дешавања када се то десило на Шћемлији, отишао у Србију и 10. маја сам се вратио поново где сам био мобилисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, до 10. маја нисте били у Зворнику?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: До 10. маја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па од негде 07. или, ја мислим да је 07., када сам причао, да ли је то био 06. или 07. када су пошли да стрељају ово троје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када су спашени?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били ту 08. када се заратило?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нас интересује период од 10. маја па на овамо. Ви се враћате и?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: И био сам мобилисан у бригаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас мобилише?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, војска, био је општи позив, почеле су прозивке на радију ко је отишао ко није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је расписао ту мобилизацију?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам ја ко је расписао. Знам само да сам дошао у просторије «Стандарда», да су нас ту евидентирали, формирали јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када отприлике, 10. маја?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: 10. маја. Ја сам дошао 10. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазите у «Стандард»?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у «Стандарду» 10. маја?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Био је Дуле Јокић, њега сам познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, био је резервни официр, нешто је ту био за, ми смо ушли на капију и ту су нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вас распоређује?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ја њега сам видео, а ко је донео одлуку о распореду, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом је јединицом он командовао?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, то је било ту у «Стандарду», још није била формирана бригада, била је у оснивању, формирању бригада и нас су послали у Шетиће и Бошковиће као напад, постоји опасност. Од нас официра су направили пешадијске војнике, мислим, послали нас као вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете да сте били резервни?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесам, јесам, али сам тог момента био као војник, значи не ја, него као сви ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И долазите, ми смо овде чули једног сведока који каже да је Јокић припадао територијалној одбрани?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Могуће, ја не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама нешто познато о томе?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Није ми познато. Па, то је било, видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који чин је имао Јокић, резервни?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ма, не знам, тада се чиновни нису носили, шта смо се ми познавали, ја сам њега знао овако као резервног старешину. Не знам да ли је можда поручник, капетан, шта је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се њему јављате или неком другом?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, ми смо дошли на капију, а он нам је пришао и прочитао списак. Ми смо само на капији били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вас чита као, шта ћете Ви бити, где ћете Ви бити?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, вод, формиран је вод од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, колики вод?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, двадесетак можда, између двадесет и тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је била нека чета изнад тог вода?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Вероватно јесте, ја не знам, тог момента не знам, то је још, да кажем, оно још сакупљање народа било, у конституисању, у формирању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на челу тог Вашег вода?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Био је Драган Алемпић, мислим да је Драган Алемпић био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алемпић?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мислим да је он био командир тог вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир вода, а чете, не знате којој чети сте припадали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ми нисмо, овај, ми смо дошли у Шетиће као вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви долазите у?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, размештени по кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По кућама.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Није то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава од 10. маја, Ви сте, значи, припадник тог вода?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте. Ту сам био пар дана. После су ме, неко је рекао да треба да идем да се формира батаљон у Китовницама и Ораховцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико то дана?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: После можда три дана, три, четири дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли одосте Ви тамо?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: И отишао сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте тамо смештени, опет по кућама?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Опет по кућама, све је то по кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте учествовали у борбама?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, нисам баш у борбама, али био сам у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јуни месец, где сте провели цео јуни?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јуни месец, исто у јединици, негде до јесени у том батаљону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све до јесени?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да Вам је породица овамо преко, да ли сте Ви долазили у град, у Зворник, у свој стан?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Долазио сам, они су били у Србији, они су све време 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у свој стан у граду у Зворнику?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, јесам, али ретко, породица ми је била тамо, није ми више ни отац био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, све до јесени Ви сте ангажовани као резервни официр?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, прво сам као војник једно месец и по, два, јер ми који смо отишли првих тих дана, нисмо баш били од поверења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ангажовани као официр?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, можда после, можда у јуну или тако негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, у истом том батаљону сам остао, само сам прешао у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када сте крајем јула или у августу постали члан комисије, да ли сте већ били резервни официр?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте наставили да радите и то, или сте били само у комисији?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, јесам, то је само повремено било. Та комисија се само када имају састанак негде, онда нас позову да присуствујемо том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд Брани ово да каже да сте Ви члан Кризног штаба и Привремене владе, да није био неки други Томић Витомир да Ви знате?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Има један из истог села рођен, али није ни он био, колико ја знам. Нисам никада био ни Привремене владе ни Кризног штаба ни СДС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ја Вас прекину за оне размене, како сада, ови заробљени Срби у Тузли на стадиону треба да се мењају за становнике, одакле?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: За становнике са овог нашег краја, значи, требало је извући. Ја сам схватио да треба сада узети исто тако становнике одавде, да се замени за оне становнике тамо, јер је прича била, прича је била да су тамо у немилости Срби на стадиону, окружени и да су у врло тешким условима, под ведрим небом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет нисам Вас, извињавам се, баш најбоље испратила, тај део, од кога Ви то сазнајете?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, то је из контаката, не знам ја сада, пре двадесет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се сада та прича завршила?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам ја крај те приче. Ја кажем, питали сте ме, да ли је било нешто говора о размени. Једино што сам ја у том периоду чуо око размене је то. То је можда пар дана трајала та прича и ја више не знам ни шта се после дешавало, јер нисам ни био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки силни људи убијени из Ђулића?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Чуо сам после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, после, када се то издешавало, после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико после?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам тачно када сам чуо, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули тог лета када сте били?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, нисам ту, ја сам био на терену, то је по петнаест, двадесет дана нисам долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли знате Драгана Риђошића?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у комисији?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, био је члан комисије општинске. Није он био са мном на терену, он је био ту негде у граду или шта ја знам где је био. Ми смо се виђали када су те комисије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овог Славољуба Томашевића?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Знам, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су нам причали нешто о томе да су ови људи оданде тражили неке своје људе у то време, у августу, јулу?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесу они тражили, па када смо ми у јесен се састајали, они јесу доносили спискове, јесу они тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога су тражили?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, имали су списак људи које су тражили. Мислим да је можда седамстотина или нешто на списку било, јер су они потраживали те људе по именима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седамстотина мушкараца или жена?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам ја да ли су мушкарци или жене, али списак је био око седамстотина, пошто је главну реч, ми нисмо никада били у функцији преговарача, него асистента локалног, али регионално водили су разговоре председник и чланови регионалне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кажу они, одакле је тих седамстотина људи које они траже?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, из општине Зворник, са подручја општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада сазнали да се са тим људима нешто десило?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како ћу од њих сазнати, они траже те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте Ви онда повратно нешто се информисали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, тражили смо ми, више пута смо тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте сазнали шта би са тим људима?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мислим, да ли је председник комисије Славољуб или Риђошић, неко је био тај неки контакт из те комисије. Ја сам био на терену и мој је задатак био углавном да направим неки спој пре тих разговора и то сам радио у тој комисији. Значи, по један од нас сиђе, у међупростор, договори се и када се све издефинише, они безбедносни услови, немојте пуцати, ово, оно, онда сиђу остали чланови комисије. То је био мој задатак скоро све време и касније и у овој регионалној комисији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате сазнања, да ли су Риђошић или овај Томашевић сазнали шта би са тим људима?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, толике људе траже?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, траже толике људе, али стварно не знам ја шта су они тада сазнали и где су. Најбоље они могу рећи о томе шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ето опет да покушамо да се вратимо на оптужницу. Да ли Ви знате да је било неких људи у Дому културе у Чelopeку?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, то сам тек после чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, после неког времена, ја не знам стварно колико је времена прошло, после толико година да сада кажем, чуо сам тог месеца. Не могу се сетити, али причали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили Ви кроз Челопек?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Знате када сам чуо, углавном највећи део детаља, када је била једна размена у Шибосници 1993. године, ја сам био присутан и срео сам једног Окановић мислим Изет да се зове. Изненадио сам се откуд он ту и како изгледа. Човек једноставно је изгледао много старије него што јесте. Он ми је причао све детаље из тог Челопека, јер каже да је сву ту голготу прошао и да је преживео. Оно што је он испричао мени, оно је било страшно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у јуну месецу, 30 дана, јуни, чули икада да има неких заточених Муслимана у Дому културе у Челопеку, на три километра од Зворника?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ма, нисам, ја Вам кажем да сам био, то је рецимо истурени део општине Зворник према тој некој линији раздвајања, Китовнице, Бошковићи, Китовнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знаш, добро.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Према томе, тамо сам био и сваких можда петнаест дана, десетак, петнаест или двадесет долазио на дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш одговор – не?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам, не знам, не сећам се тога периода, нисам сигуран када бих могао чути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада нисте уопште чули?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су Дивичани исељени са Дивича у периоду?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Чуо сам да су исељени, али не знам када сам чуо. Значи, нисам био ту у граду, био сам на терену, а чуо сам да су исељени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је било неких заробљених Муслимана на Економији и на Циглани?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, то сам после из прича чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када сте причали о овој размени тих Срба из Тузле и тих Муслимана са Ваших подручја, Ви сте рекли – треба узети становнике, одакле узети, како то треба узети?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Прича је била да су Срби у Тузли на стадиону у немилости.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, то смо чули.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: То је она прича успутна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Везано за ове Муслимане, кажете, треба узети, одакле?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Схватио сам да неке Муслимане треба разменити за те Србе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А како?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Откуд ја знам, нисам ја то организовао и радио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Били сте члан те комисије, ваљда је била прича?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Тада нисам био, комисија је формирана пред крај лета 1992. године, тада нисам био, него сам у јединици, у војсци, од комшија чуо из тих прича, забринутост, јер свако је некога имао тамо, негде око тузланске регије. Али, тада није постојала комисија, нити ме је то сада интересовало, није то моје. Нисам се ја баш петљао ни у штаб, ни оно, тамо где нисам морао, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се извињавам, чули сте, кажете, чули, да ће они да иду принудно или добровољно, ти да се мењају?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам ја детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули само?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам, не сећам се ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Природу њиховог изласка?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Немам појма, значи суштина приче целе је да постоји угрожени Срби, да су исељени становници после тузланске колоне, стављени на стадион, да их треба спашавати, како их спашавати, разменом за неке друге. Није мој посао био да ја сада идем у детаље, како, кога, на који начин, то је неко други радио, ако је радио, нити ме је тада интересовало, нити сам мислио да ће то касније некада бити битно, да бих ја сада ишао у детаље, откуд сам чуо детаље и како, једноставно није. Знам ту причу, питали сте ме, јесам ли чуо од некога. То сам чуо, нисам лично, али из прича.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Немам више питања.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: И рецимо, можда је ето битно, тај однос те паравојске. Ја сам био једне прилике, зашто сам и избегавао, није било баш пожељно ни кретање много у то време. Можда је боље било остати горе на том рубном подручју, него се кретати. Рецимо, једне прилике ето као неки резервни официр, кренуо сам аутом, не знам шта је требало, да ли санитетског материјала или нешто, као у «Стандард», тамо где се већ команда бригаде формирала. На једном прилазу граду, односно Каракају, видим враћају се људи, застој. Ја кажем, да ли је то био неки удес, каже, не, ту је пункт, одузимају аута, бежи. Ко је, паравојска. Ко су, каже неки Репић. Ја као резервни официр нисам имао храбрости да идем на тај пункт, вратим се и преко Јардана одем и преко «Глинице» обиђем кроз обилазним путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ови људи који су страдали према оптужници, они су седели у објектима које су чували, чували су полицајци и неки други, значи, чували су их неки, нису они на улици страдали.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Добро, добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само пар питања. Када је по Вама формирана Зворничка бригада? Ви рекосте, ево сада ишли сте у команду бригаде у «Стандард» по неки санитетски материјал.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ја рекао у команду бригаде, ишао сам у «Стандард» где је била у оснивању.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је била команда бригаде.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Прикупљани, већ је 10. маја, мислим да је на Радио Зворнику објављено да се позивају на мобилизацију војноспособни и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је почетак формирања.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам имао утисак да је већ формирана, значи мој утисак, значи ја нисам од капије дошао, можда је то десетак, двадесет метара где је био аутобус који је нас одвезао. Ту смо и добили пушке паповке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро то, то је 10. маја и онда сте били тамо на линијама, објаснили сте по тим селима где сте били, а када се дешава ово када сте кренули Ви у «Стандард» по тај материјал, па сте морали да промените пункт, када је то?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: То је можда био крај маја или можда чак и почетак, не знам, нисам сигуран.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте резервни официр?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дуго после тога сте били то, схватио сам вршили сте неке функције, па сада по том Вашем неком најбољем сећању и знању посебном које имате, када је формирана Зворничка бригада?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Значи 10. маја ја могу посведочити да је већ био неки степен мобилизације, да су људи долазили. Видео сам да доста људи долази ту у униформама и да се, да кажем, ужурбано шаљу на та рубна подручја, како је ко долазио, неки су спискови. Нас је, рецимо прочитао Дуле Јокић. Ко је даље тамо био, крајем маја је вероватно већ конституисана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко Вам је претпостављена команда, ето Ви сте тамо са тим водом тамо, ко Вам је претпостављена команда?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ми смо имали тај вод где је Драган Алемпић био командир вода. Ми нисмо даље били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, да ли имате сазнања о томе, шта је Вама претпостављена команда?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: После три, четири дана, видите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Оно до врха?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, не, после три, четири дана конституише се батаљон где је Миладин Мијатовић био командант батаљона. Конституише се батаљон и треба сада скупити људе, организовати, правити ровове испод села, није то још била јединица, али је било нешто у оснивању. Значи, шта је наш задатак био као неких официра, иако нисмо били на месту официра, да изведемо мештане из села и кажемо, ти копај ров овде, овај копај овде и хоће, неће, још то није било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте некада негде полагали некакву свечану обавезу, заклетву?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја јесам само када сам ЈНА служио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, оно својевремено када сте служили у Билећи или где?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја нисам, ја нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Него овде у овим приликама?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја нисам. То су можда редовни војници или други, ја нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нешто да Вам предочим. Да ли Ви знате за Батковић, шта је тамо било?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Знам да је био сабирни центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам тачно од када, али знам из прича ове комисије регионалне, када су причали са овом другом комисијом, да помињу Батковић и да носе спискове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли некада у Батковиће?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је носио спискове?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, председник регионалне комисије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Шаторовићима са седиштем?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Он је само располагао списковима, а други нико није имао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се тај звао?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, тај први Јовиша, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовика?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јовика и после овај Војкан, Војкан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Вита тамо исто неки?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вита неки?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја сам био Вита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Ви, али тамо у Шаторовићима још?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Батковићу?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Унутра у Батковићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Није, не знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У комисији?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам, у комисији за размену? Колико ја знам да мој имењак није био ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био? Добро, предочићу Вам један део изјаве Славољуба Томашевића, сведока, каже да сте у комисији били и Ви и Риђошић и неки Ракић Цвијан. Да ли знате тог Ракића?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и каже, држала састанке комисија у ТО. Где сте држали састанке комисије?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, једно два пута смо ми можда одржали састанак пред одлазак, а то је састанак био чисто да се сакупимо и да видимо, идемо ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, где?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, то је био бивши штаб ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Прекопута пуште у приземљу, сада је тамо Комунално предузеће или нешто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту седео и Стева Ивановић, раније, пре рата?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, мислим да су они били Секретаријат, они су били на спрату, мислим, али ја не знам каква је то организација била, али мислим да је на спрату Стево седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре та два састанка којима сте присуствовали, пре одласка у Шаторовиће, то је претпостављам јули, август, да ли сте ушли некада у ту зграду за време маја, јуна?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Никада нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту седео, да ли знате?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам ја, нисам стварно ушао никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Риђошић, где је он радио?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Где је радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја не знам да је нешто радио, али ми смо се упознали у тој комисији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате га од пре?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ја њега знао од пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер каже Томашевић да су седели у ТО у канцеларији Риђошића.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Могуће да је био, ја не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Марка Павловића?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ја сам чуо по имену, да је био на челу тог штаба или како се већ, Кризног или ТО или, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Кризног или ТО?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, како се отпочетка звао, после се штаб ТО ваљда, ја мислим територијална одбрана, могуће. Мислим да је он био у тим просторијама ту, штаб тај ТО да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, по ослобођењу Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до када је био?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га затекли када Ви долазите?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ја њега никада видео у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када Ви постајете члан комисије?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Никада нисам, једноставно, не бих га познао ни када бих га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га никада ни видели?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам га никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је он нешто хапшен можда?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Чуо сам да је, да ли је он хапшен лично не знам, али знам да су многи, да је паравојска хтела преузети власт у Зворнику и да је све те људе који су били на неким позицијама, местима да је хапсила, да је малтретирала, да је, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога је малтретирао, ко?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, паравојска, јер су хтели, имали су план да преузму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ова полиција да га је ухапсила, каже Славољуб Томашевић, Марко је био ухапшен и одведен у Бијељину, а касније је пуштен?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате Ви?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А шта би са Браном после, мај, јуни, јули, да ли сте њега виђали, после оних разговора?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мислим врло, врло ретко, врло ретко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ретко? Где је он био, шта је он радио?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја сам био на терену, верујте, мислим, да знам рекао бих шта је био, али не знам, нисам ја био у контактима и нисам. Кући ми нико није био, према томе нисам имао потребе ни кући долазити, осим у Мали Зворник повремено и на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имамо питања још?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас питао само када сте дошли у «Стандард», пошто сте накнадно рекли да сте примили паповку, да ли сте примили одело, чизме, панталоне?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја сам имао своје, онако како сам дошао, само су дали паповку и то свима су дали полуаутоматске пушке, јер то је био вод од официра и подофицира формиран који су у та два дана вероватно се јавили ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, још једно питање. Пошто сте у 1993. години срели Окановић Изета и он Вам нешто говорио о томе шта је преживео, само питање, да ли је помињао тада нека имена ко је то чинио, а ако јесте, кога се сетите Ви нам реците?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, помињао је Репића. Ја нисам знао тада, Репић је по причи био, он ми је помињао и оно што је он причао оно је страшно, а шта је све тај Репић и још је можда неког, али ја сам упамтио Репића, можда је још једно име, два поменуо, али њега сам запамтио, јер није име, него је надимак, па сам га по томе упамтио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала лепо, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било неке писмене наредбе, налога за скупљање муслиманског становништва ради размене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама познато?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мени није познато да је икада била нека и да је била наредба, није могла мени бити позната, јер ја нисам био у томе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна да су вођени негде грађани Зворника и околних села, да су вођени на неку размену у Хан Пијесак или на Црни Врх?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је било са Дивичанима?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам, не знам стварно, мислим да је била размена да је вођена. Оног момента када смо ми, дакле, ми смо учествовали као део комисије од краја лета и никада нисмо самостално као општинска комисија радили, после је расформирана. Она је можда кратко, два месеца можда је, не сећам се тачно, али није дуго трајала та комисија, па је формирана на нивоу корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је после. Да ли сте чули Ви у мају, јуну да су исељени Дивичани?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Чуо сам да је Дивич исељен, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, од кога?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, из ових прича, од војника који су долазили, пролазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их исели?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, откуд ја знам ко је, знам да на Дивичу више као Дивич је безбедан, нема више никога.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су сви исељени и жене и мушкарци?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како бих ја могао видети, када нисам био на Дивичу те године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте чули?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ишао у детаље, то је увек из оне приче било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је чуо тај детаљ да их нису примили Муслимани на њиховој линији?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ни то чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да су тамо покушали размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули још неко село да је исељено?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Село?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају и јуну, да, кажете да сте чули да је Дивич исељен?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, нисам ја рекао исељен, ја нисам рекао исељен, ја сам само чуо када дођу на линију и кажу да је, да је безбедно пролаз горе према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре два минута рекосте чуо сам да је Дивич исељен?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ето исељен, сада је релативно шта је исељен. Исељен значи неко организује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је реч исељен, једна реч.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, нисам ја чуо о исељењу, ја знам да су рекли да је Дивич безбедан, овај и да једноставно нема опасности са те стране, а да ли је неко живео горе или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дивич био опасан?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, било је у то време када је почињало, биле су као неке тачке Дивич, Кула град, Дивич и Кула град су били означени као тачке одакле може бити угрожен Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је претпостављам април месец?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте онда чули да је безбедан Дивич?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, то је горе када сам се вратио из Србије, када сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у мају?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У мају.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А за Козлук?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је исељен или да нема Муслимана у Козлуку?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам, у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Козлуку?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Е чуо сам, али некада исто касније. Па, нисам тог момента, чуо сам из прича, дакле из оног са ким сам се, ако неко помене у причи, то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта чујете у причи, како је исељен, ко га исељава?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Чуо сам, чуо сам да је Козлук исељен на њихов захтев, то је тада прича била, да није било никаквих инцидената, јер зашто сам то чуо, зато што су они најдуже остали, место где није било неких сукоба и зашто сам још то упамтио, био сам код једног са радиостаницом можда пар дана пре него што су становници Козлука отишли где су јављали, везиста је јављао свим рубним јединицама, да око 40 мушкараца наоружаних, неким потоком из Козлука се извлачи предвече, један дан и да иде негде у правцу горе, да постоји опасност да угрози и линију и она српска села, пошто је било кућа, заселака где има десетак кућа и ми смо, шта смо потом предузели, послали смо једну групу доле у неке Готовце да заштити те куће, пошто седам, осам кућа је истурено и ту је постојала опасност и по томе се сећам да је после пар дана кажу да су Козлучани отишли негде за Мађарску или негде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кажете да су се Козлучани најдуже задржали. Ко је први, за кога је првог чуо да се сели?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам ја ко је био први, откуд бих знао када кажем да нисам био ту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, кажете да знате да су ови међу задњима.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, управо по овој информацији да се наоружана група од четрдесет људи креће потоком горе испод Малешиха, пар дана иза тога је неко рекао у тој јединици, каже, отишао је Козлук колективно за Мађарску.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је чуо за.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Било је чак и на телевизији, неки су причали да су гледали и на телевизији тај дан или сутрадан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је чуо за старешину, неког официра Светозара Андрића у то време да је био?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Светозар Андрић?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је он био?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја задње када сам чуо, он је био командант бригаде, да ли је то Власеничка, Шеховачка нека бригада је горе била, када сам чуо задњи пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то задњи пут?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: А пре тога, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то задњи пут да сте чули?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, први пут када сам чуо за њега, он је већ био командант бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то први пут, када сте то чули да је он командант Шеховичке?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па у неком периоду, не знам ја када, стварно мислим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је јединица та из Зворника била под његовом командом тада када сте Ви чули?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја када сам чуо, био је командант Шеховачке бригаде, када сам за његово име чуо, а пре тога нисам чуо, није био битан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, да ли је то било на почетку рата, на крају?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ма није, то је било у току можда лета или можда крајем лета, ја не знам у ком периоду, али први пут када сам за њега чуо, он је већ био командант бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шеховичке?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада када сте чули постојала Зворничка бригада?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада постојала Зворничка бригада?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када сте Ви чули за њега?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, јесте сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам овде, када сте тражили Брану Грујића тамо и да Вам је он рекао да кажете да је из штаба наређено да се пусте, шта сте Ви тачно рекли овим Вуковарцима?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја сам рекао онако како ми је он рекао, он ми је уствари рекао овако, овде нема никог, овде је лудница, овде се не зна ко пије, ко плаћа. Каже, покушај некога да нађеш, мислим да ми је рекао и неко име. Тада ми то име није ништа значило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, нећемо понављати, само нешто ново на питање, а што нисте рекли.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нема ништа ново, то је што сам рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Пришао сам и рекао да из Кризног штаба наређују да им не сме фалити длака са главе, ето то.

НАТАША КАНДИЋ: Шта сте рекли да штаб каже, шта?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Из Кризног штаба су рекли, овако сам рекао, да им не сме фалити длака са главе, немојте то чинити.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли то значи да су ти добровољци знали да постоји Кризни штаб?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то закључивање.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како бих ја знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како би он могао да зна шта су они, нећемо такво питање.

НАТАША КАНДИЋ: То што он каже, зауставља њихову акцију, молим Вас.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јао људи, мислим, како бих ја могао знати шта они мисле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо у глас, неће се чути на транскрипту.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте тада поменули име Бранка Грујића?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ничије име поменуо, поменуо сам само Кризни штаб.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви, када Ви следећи пут разговарате са Бранком Грујићем или када га видите?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Можда после месец или више, јер нисам га видео, јер сам ја отишао у Србију, после тога на терен.

НАТАША КАНДИЋ: Враћате се 10. маја. Када га видите онда?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја сам се вратио 10. маја, па нисам га ту видео, ја сам отишао на терен, дошао сам, провео можда двадесет минута у «Стандарду» или пола сата и отишао на терен. Он није био са мном на терену.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви у међувремену долазите у свој стан?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ма, имам кућу приватну, како ћу долазити када нисам уопште, отишао сам у Србију. Био сам у Србији до 10. маја.

НАТАША КАНДИЋ: Тако је, али после када сте на терену, да ли повремено свраћате у свој стан?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Рекао сам већ да сам врло ретко долазио, јер ми у кући нико није био.

НАТАША КАНДИЋ: Када поново виђате Бранка Грујића?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Далеко после тога, можда и месец или више, да сам га и ту негде, није то више био састанак да ја кажем, видео сам га тада, можда у пролазу, нисам имао потребе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате на којој је функцији он тада?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Прецизно не знам на којој функцији. Знам да је после био негде у тој влади нешто, да се изразим сада када не знам. Не знам која су тела постојала у то време.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте Ви некада били позивани да поднесете неки извештај у вези са комисијом?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: У чије име би подносио извештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте, питање је, да ли сте?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи кажете нисам или јесам.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ако јесам, онда зашто.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега Шалић?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па ја бих само једно питање да мало разјасним, пошто сведок рече, када сто то видели иза врата Брану Грујића, рекосте, да ли сте Ви схватили да је он у неком проблему ту, да се нешто пита или да се ови други питају ови што су за столом тамо?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, било је тужно, овај, верујте, када сам ушао, ја сам мислио, прво сам га очима тражио међу оним људима који су седели око оног великог стола. Мислим да је то био неки као четвртасти сто, где је седело можда десетак људи, а нисам видео да ми је остао иза леђа, јер сам ја ушао на врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте га тражили очима, када кажете нисте ни знали да је он ту?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, нисам знао, ја сам пошао да га нађем, не знам кога другог, ја не знам никога. Њега знам, комшије смо, знам да је у СДС, претпостављам да је ту. Када су ми рекли они Каракајци, има ту и Брано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви претпостављате да је он ту?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Неко ми је рекао да има ту и Брано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да има Брано, добро.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Није био међу тим људима и окренуо сам се и он је мене овако видео искоса и каже, ево комшије, каже, управо долази из Зворника, онако било му драго. Када сам ја почео причати, а верујте да је било тужно када сам га видео, тамо неки непознати људи седе, он седи за вратима, па сам провео само минут ту да им кажем шта сам видео успут и изашао сам и отишао. Он је остао да седи ту.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А сведок «К»?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Он је седео, значи, ја сам стајао овако, лево од мене, исто испод прозора, није био у тој тамо екипи на сред канцеларије.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је био Аркан ту у тој сали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Аркан, да ли је био?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ја њега тада ни знао, нити бих га познао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте чули за неког Пеју?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Пеју, чуо сам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је он тамо био, не знате?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам ја знао никога, да Вам кажем, једино та два лица.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли знате да је Брано Грујић том приликом можда смењиван од стране некога, да неко други поставља, на неку функцију?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Чуо сам да је добио батине и да је, причао ми је један мој кум да га је видео тај дан или сутрадан или та два, три дана да ради физичке послове неке ту и да је изашао, да је отишао у Мали Зворник, негде је отишао, јер сам и ја био у Малом Зворнику. После тога, речено ми је да је та моја фамилија, зет и ови рекли су, каже, па ево и Бране у Малом Зворнику. Када сам ја рекао, мислим, није пријатна ситуација бити овде, а није пријатна бити ни тамо. Да би мене умирили, рекли су ми, па видели смо и Брану, ево и њега у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то кажу, којег дана, 07. или после?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: То је тих пар дана било, значи око тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви 07. идете у Мали Зворник?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта Ви рекосте, када сте Ви припадали ТО?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ТО, ја сам дошао у ту, на мобилизацију се одазвао, 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маја?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: 10. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овако, документ број 01328412, каже, списак за исплату припадницима ТО Српске општине Зворник за мјесец мај. Да ли би дошли код мене овде да погледате, да ли сте Ви овај Томић Витомир, рејонски штаб или има још неки, за плату? Ви сте резервни официр?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то рејонски штаб?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја само гледам по списку овде, има један Томић Витомир који је исто у Каменици, али имао је друго име оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај или сте Ви, рејонски штаб?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Само да видим да ли су ови људи из тог вода мог где сам ја био, то гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте, видите.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Вероватно сам ово ја, али ови људи нису са мном били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте онда Ви вероватно?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам, ако је неко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема друго, или Ви или неко други?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ови људи нису били са мном у воду, у мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, да ли је ово Ваш потпис, полако.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Потпис да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево га ту потпис.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Могуће да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да јесте?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да је сведоку предочен документ заведен у Хашком трибуналу под бројем 01328412 са насловом «Списак за исплату припадницима ТО Српске општине Зворник за мјесец мај», те да се претходно сведок изјашњавао након што је погледао овај списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овде у списку од 01. до 31. маја исплата припадницима.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Није то стварно стање, 10. маја је мобилизација била, а ја сам из Србије дошао 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, до 31. маја, да ли то значи да сте Ви били припадник територијалне одбране према овом списку до 31. маја?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам да ли то може значити, ако је се тако звала, ја сам се јавио на мобилизацију како су они евидентирали, а која формација је била, мени није познато било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рејонски штаб, пише овде горе рејонски штаб?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Рејонски штаб?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, нека регионална војна организација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њој припадали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам, ја два месеца сам био као војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте примали плату у то време?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примали сте плату, а овде пише 100.000 динара од 01. до 31. маја?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам да ли сам у мају, али једно две плате или три су подељене које су биле око пет марака, рецимо у то време, вредности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богами, Ви 100.000 а овај неки Момчило 20.000. Да ли тај неки није био официр изгледа.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како се презива Момчило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Момчило Васиљевић.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: И он је био официр, то није добро, мислим, то није у реду. И он је официр био и то већи чин и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто говори Везионица?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Везионица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Знам за фабрику веза и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Алхос»?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не, «Алхос» је било ово где сам ја рекао да сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Везионица у Каракају, да ли је тако?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Везионица је у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неких додирних тачака са Везионицом?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Када, у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, са смештајем и са командом?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или да је ту седео Јокић, колега, молим Вас, ево само мало стрпљења, 2 и 10, ево ја од јутрос.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Никада нисам улазио у Везионицу уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте улазили?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је седео тамо Јокић или неко, овај Душко или неко?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не, Јокић је био пред «Стандардом».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али после, у току маја?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам улазио, не знам ја где је седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви кажете овај потпис личи на Ваш?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је Ваш, добро.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ситан је и овако мало копија, али мислим да би могао бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вас везује за Китовницу?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, горе ми је женина фамилија сва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, везано за ангажман војни?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Видите, послали су, значи, треба да се формира батаљон и у свако село је требао отићи неко да организује људе да копају ровове и да се почне формирати батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, био сам ту, кажем Вам, ту сам после можда 10. маја сам се пријавио, можда после три дана, четири сам био у Китовницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да дођете опет, још једном и нећу Вас више.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нема проблема.

Констатује се да се сведоку показује «Списак чланова рејонских штабова за исплату накнаде за вријеме борбених дејстава под бројем 01328413 од маја 1992. године».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде погледајте, под бројем 5., да ли можете да прокоментаришете тај списак? То су иста имена као на претходном документу, пише код Вашег имена, код имена Томић Витомир пише Китовница.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то о Вама ради?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, вероватно је неко мене ставио, али немам ја тада везе, рејонски штаб није уопште функционисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, имате ли везе са Китовницама?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, имам јер сам био горе са фамилијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе сте били?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, јесте, горе сам дошао да организујем људе да копају ровове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте мобилисани, да ли сте пријављени као запослени или као незапослени или као приватник?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам ја ко је тада водио евиденцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Како је, тада нико није од нас био запослен. Ја сам био приватник пред рат и вероватно је неко ставио незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде поред Томић Витомир и рејонски штаб Китовница стоји командант?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ма, то нема везе, није постојао рејонски штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дужност, командант?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ма, то је без везе тај списак, да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није то можда због плате нешто?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, могуће, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас промовишу у команданта.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Није постојао, рецимо, та формација није постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рејонски штаб?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Јесте, мени није познато да је постојао. Мене су послали у Китовнице да организујем горе људе, јер је једно село Баљковица изгорело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви да организујете људе?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, да их прикупим, да ровове ископају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи сте Ви организовали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ма, николико, доведем двојицу да копају ровове, они док се ја вратим, њих нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви сте били задужени да их организујете?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, задужен, али то је почетак био, када није постојала, значи није постојала још таква организација да се боје некога, једноставно, ја дођем, он копа испод своје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је у мају 1992. године на простору Китовнице био још неки Томић Витомир задужен?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не верујем да је био други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не верујете да је био други?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја нисам чуо да је био други, осим мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, добро. Ево овде пише, командант ОШ ТО мајор Марко Павловић?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Могао је да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потписао, Ви тада тог човека нисте знали?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Нисам га никада у животу срео ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли можете да нам кажете, како је ишло то са исплатом плата, да ли идете Ви, да ли Вама доносе курири или?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не могу да се сетим ако верујете, мислим, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ничега везано за плату?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Знам да смо добили једно две можда плате, које су биле на нивоу пет марака, динарски, па после нико више није ни примао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви исто или официри мало више?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви исто или официри мало више?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Мислим да су официри или по основу незапослености или по основу официра, али мислим да је била нека разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога пише да је незапослен, он добије више?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Или официра, али разлика је постојала, није била у старту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неки резервни официр у Китовницама, осим Вас, војно ангажованих?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, било је их је више који су ту долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ли неко име, да знате, да се сећате?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, долазио је Миладин Мијатовић који је касније био командант батаљона, долазио је Тошић Радан, кога су слали да организује од те Баљковице, пошто је једно село суседно изгорело, да се организује линија, па пролазило их је више, знате, то је, паравојске је долазило доста. Појаве се, они само протутње, запрете мало и тако, али док се то није уморило, негде у јуну већ се формира линија. Е онда је то већ постојала јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како у јуну примате плату, на исти начин као у мају или не?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не сећам се, исто је било, само што је то, значи једно две плате су само прошле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, хајде физички нам објасните, где?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, неко је донео на терен, није нико ишао по плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко неко, неко Вама подређени или како?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, није мени подређени, али неко је вероватно персоналац у тој некој када је формиран батаљон. Није тада, ни у мају нико није добио ништа, није имао где добити, а могао је само накнадно добити за мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека буде и тако, ко је ишао онда?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не сећам се, стварно се не сећам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово није, ово је за мај, а Ви кажете да је ово касније?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, да ли је било за мај, ту пише да је за мај, а ми смо добили једно две плате, ја се не сећам у ком периоду и после, пошто је то инфлација била, било је око пет марака, више нико није хтео ни да узима или више није ни долазила. Ја не знам, али једно две можда су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да расчистимо. Ви сада хоћете да кажете да ово што пише мај, да није исплаћено у мају, него да је списак накнадно прављен?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја тврдим одговорно да у мају није могла бити исплаћена, могло је само у јуну можда бити исплаћена, ако је исплаћена за мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Могла је бити, значи, не сећам се, стварно се не сећам у ком периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда у јуну командант штаба територијалне одбране, а Ви кажете тада је већ бригада?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: То је тако ко је писао доле, мислим, у јуну је већ постојала бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао штаб ТО?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па не знам ја за штаб ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, али тврдите да није могла у мају бити исплаћена?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ја сам био у батаљону, ја сам био у батаљону. То је једна јединица која је у склопу бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где иде тај неки који иде по плату?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где узима паре?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Што бих ја сада питао некога где си отишао да узмеш паре, нити сам имао, то је фрка била, то се пуцало на све стране, мислим, сада да ја знам тачно одакле је он паре донео, нити је било битно у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је познато, ко обезбеђује новчана средства за плате?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо ли још неко питање? Господине Грујићу, немате питања? Добро.

Констатује се да више нема питања за сведока.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали трошкове данас за долазак у суд?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, имао сам, пријатељ ме је довезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то кошта?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите да Вам то надокнади суд?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, ако је осталима, тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали траже, то иде на тражење, не иде овако.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ево, тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико тражите?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Па, не знам ја, како иде, аутом ме је довезао пријатељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите и за исхрану или само за превоз?

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Ма, јок, превоз само, не треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове по нахођењу суда, па

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку трошкове у износу од 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли у суд, довиђења.

Сведок ВИТОМИР ТОМИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, имам транскрипт од јуче. Дужна сам објашњење, значи, овако, да видимо, колега Шалићу, значи, ево га, транскрипт на 40. страни, Ви ћете то видети када будете добили, а можемо и да Вам копирамо, ево овако, каже, председник већа – шта је званично у Зворнику формирано, да ли је тог дана нешто формирано, односи се на 28. јуни, каже сведок Хаџи Јован Митровић, бригада, а председник већа – бригада Зворничка, сведок Хаџи Јован Митровић, бригада Зворничка, да, председник већа – је ли то значи да она није постојала до тада, сведок Хаџи Јован Митровић, па постојала је територијална одбрана, председник већа – до тог 28. јуна, сведок Хаџи Јован Митровић каже, да. Значи, нисам погрешно предочила, а друго.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Али је претходно рекао да је 15. маја дошао по позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада нећемо да полемишемо о транскрипту, значи ја Вам читам да је ово рекао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја знам шта сам записао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је откуцано, хоћете да преслушавате, имате право да идете горе и да преслушавате цео транскрипт, цео видео запис. Ово је рекао, што значи да није тачно да није рекао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисам ја рекао то да није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, рекли сте да тако није рекао, значи ово је рекао, а што се тиче господина Бранка Поповића, ја заиста имам мало проблема и други чланови већа, везано за, мало ми је компликован начин изражавања, па самим тим, транскрипт Ваших речи је често врло нејасан и због тога је то предочено. Ево на питање, значи, транскрипт аудио записа са претреса од 30. новембра 2005. године, на питање председника већа, коме је припадао тај Јовић, Бранко Поповић – он је припадао највише, највише Обреновићевим извиђачима, председник већа – он није био под територијалном одбраном, оптужени Бранко Поповић – не, не, он је био, највише је био везан, један изузетно частан човек. Према томе, ја бих Вас само молила да мало јасније говорите. При том, чак и ако сам погрешно предочила, то није било на Вашу штету, већ ако би се то тако тумачило, могло би се само тумачити у Вашу корист. Значи, молила бих Вас мало јасније да покушате, јер из транскрипта често не може да се протумачи смисао.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Председнице, чини ми се да сте прекјуче казали да је доктор Мухамед Јелкић рекао да неће да сведочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја желим да скренем пажњу, у његовој изјави у Брчком и у Хагу се децидно изјаснио да жели да сведочи, али искључиво уз помоћ видеолинка. Узмите његову изјаву, то ћете наћи тамо и ја бих молио да се то омогући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, ништа Ви не брините, ништа ми нећемо читати исказе, док не сазнамо да не постоји могућност да се сведок саслуша. За сада имамо ову информацију, а ако буде пристао на линк, наравно да ћемо омогућити као и свима.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида.

Исти ће се наставити

27. септембра 2007. године, са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА